

ГУЦУЛЬЩИНА

ІЛЮСТРОВАНІЙ ЖУРНАЛ ВСЕГУЦУЛЬСЬКОЇ ЄДНОСТИ

Видає Українське Світове Об'єднання Гуцулів

Рік I.

ТОРОНТО, ВЕРЕСЕНЬ 1985.

Ч. 3.

Чорногора. Вид з Дземброні на Смотриць. 1939 р.

Із фотозбірки Михайла Миронюка

Заходами й коштом гуцульських організацій:

**Т-ва ім. Олекси Довбуша — Бафало, Т-ва ім. св. Юрія Переможця —
Торонто, Т-ва „Прут“ — Гамільтон, Т-ва „Черемош“ — Філядельфія,
і Т-ва ім. Марка Черемшини — Торонто.**

Ілюстрований журнал всегуцульської єдності
Видає Українське Світове Об'єднання Гуцулів

Редакційна колегія:

Лідія Бурачинська, Іван Дурбак, д-р Михайло Лоза, д-р Іван Сеньків
і д-р Мирослав Небелюк — головний редактор.

“HUTSULSHCHYNA” — Illustrated Magazine

c/o Wolodymyr Pylypiuk

232 Perth Ave. — Toronto, Ontario, Canada, M6P 3X8

ЗМІСТ:

Мирослав Небелюк: Іспит громадської зрілості гуцулів	1
Іван Боднарчук: Під чорною свастикою	2
А. Юринок: Енциклопедія гуцульського весілля	5
Роман Крохмалюк: Швайцарець про гуцулів	6
Михайло Лоза: Врочисто й достойно відбувся Надзвичайний Всегуцульський З'їзд	7
Новообрані керівні органи УСОГ	10
Резолюції Надзвичайного Всегуцульського З'їзду	11
Мирослав Небелюк: Наші найближчі завдання	12
Д-р Олександра Яворська-Копач: Привітальне слово на бенкеті Всегуцульського З'їзду	14
Десятий З'їзд Т-ва „Гуцульщина“ у Великій Британії	15
Привітання від Преосв. Ісидора Борецького	16
Привітання від Преосв. Платона Корниляка	16
Привітання від СКВУ	16
Василь Потек: Привіт від Т-ва „Гуцульщина“ у Великій Британії	17
Іван Гаврилюк: Слово першого голови Конференції ГТАК і УСОГ	18
Емілія і Василь Симчич: Привітання з Монреалю	19
Орест Віндик: Привітання з Едмонтону	19
Д-р Іван Сеньків: Між гуцулами Америки	19
Василь Потек: Лист із Великобританії	22
Мирослав Небелюк: Гуцульський пікнік біля Гамільтону	25
Володимир Пилип'юк: Загальні Збори Т-ва св. Юрія Переможця	27
мнн: Несподіванка для Катрусі Сербенюк	27
В.Б.: Бл. п. Марія Хом'як	28
Василь Михайлюк: Посмертна згадка — бл. п. Петро й Анеля Потоцькі .	28
Юрко Ревенчук: Поправка до життєпису сл. п. д-ра С. Федюка	28
Читачі про „Гуцульщину“	29
Пожертви на пресовий фонд „Гуцульщини“	31
Пожертви на допомогу гуцулці-студентці в Бразилії	32

ГУЦУЛЬЩИНА

ІЛЮСТРОВАННИЙ ЖУРНАЛ ВСЕГУЦУЛЬСЬКОЇ ЄДНОСТІ

Видає Українське Світове Об'єднання Гуцулів

Рік I.

ТОРОНТО, ВЕРЕСЕНЬ 1985.

Ч. 3.

ІСПИТ ГРОМАДСЬКОЇ ЗРІЛОСТІ ГУЦУЛІВ

„В єдності сила народу“ — молитовні слова, що линуть до Всевишнього кожної неділі й свята в усіх українських церквах нашої розсвареної діаспори із розпачливим проханням-мольбою: — „Боже, нам єдність подай!“

Вже ось сорок років, як сидимо ми над „вавилонськими ріками“ далекої чужини й благаємо у Бога для себе єдності, а її як не було, так і досі не видно! Обтяжені гріхом надмірної надії на Боже милосердя, ми забули нашу народну мудрість, що каже: „На Бога вповай, а сам рук прикладай!“

На Бога то ми вповаємо, але чи докладаємо й своїх рук, чи робимо все можливе, щоб досягнути мир, згоду й єдність?

Сумна дійсність довкола нас показує, що у всеукраїнських вимірах ми все ще розбиті й роз'єднані на майже всіх ділянках нашого національного життя в діаспорі. Мало цього, навіть тоді, коли тут і там народжуються хоч би й найменші спроби якогось порозуміння й співпраці, споконвічний злий дух незгоди й розбрату прає нас нищити в зародку такі шляхетні почини — і робимо це в обличчі смертельної небезпеки, що зависла над усім українським народом там на рідній землі, і різних грізних небезпек, що саме тепер загрожують усій українській спільноті тут у діаспорі.

Здавалося б, що такий критичний стан повинен би протверезити нас і спонукати з'єднаним фронтом боронити нашу батьківщину Україну там і захищати добре

українське ім'я тут. Алеж до якогось суцільного всеукраїнського фронту ще дуже-дуже далеко!

Супроти такого безнадійного загальноукраїнського стану ми гуцули можемо з гордістю ствердити, що клич — „В єдності сила народу“ — не є для нас тільки пишним яловим пустоцвітом, нездатним видати з себе ніякого плоду. Про це свідчить проречисто наш недавній Надзвичайний Всегуцульський З'їзд, що одностайно й остаточно затвердив з'єднання всіх, досі роз'єднаних, національно думаючих гуцулів в одній всегуцульській, по суті українській, наскрізь самостійницькій і соборницькій, організації міжконтинентального засягу.

Не було це легко й вимагало великого труду, довгих переговорів, наполегливих заходів і різних компромісів, щоб перебороти, здавалося непереможні, труднощі й перешкоди і в результаті таки довести до тривалого об'єднання. Цим ми гуцули доказали, що при добрій волі, на правду щирім бажанню і взаємному розумінню важливості справи можна дійти до єдності. Цим ми також показали всій українській громаді, що гуцули з честю й блискуче витримали свій іспит громадської зрілості й, хоч у загальноукраїнським масштабі вони, як організована група, важать не так то вже й багато, мають моральне право, якщо не вимагати, то сподіватися, що, може, за їх прикладом піде нарешті й широка українська громада.

Мирослав Небелюк

Іван Боднарчук

ПІД ЧОРНОЮ СВАСТИКОЮ

У бистринь річки впали перші проблески сонця. Прояснені верхи пройнялись звучанням трембіт. Яснів світ. Полонини й царини зідхнули холодом жалоби. Зійшла з верхів Штефаниха — несла передачу синові Юрі. Уже другий день безустанно трембітають на верхах... Уночі хтось стукав до вікна і стукіт цей захитав тривожними снами. Чи не Юра це приходив?...

З бесагами через плечі ішла пішки до Коломиї. Ішла берегом річки Пістиньки, за течією води. Русло розводнювало кольор сонця. В душі Штефанихи струмили дивні почування. Вона чула стукіт до вікна, їй снився Юра... Оглянулась на верхи, вони ясніли немов віттарі.

— „Гори наші, гори! Гори — повні гора! А де ж ви, хлопці Довбушівці? Гнали ви з гір ляха — проженить і німця!...“

Ішла, несла. Десь під придорожнім хрестом відпочивала, а за нею сонце.

— „Яке б тут на землі лихо не коїлось, сонце не зупиниться... не схибне із своєї дороги, не завернеться. Сонце — єдина правда на землі...“ — думала Штефаниха. Але тут під мурами сонце крадьки, краечком дахів, краяло темні панорами, назирці за Штефанихою. Вона мармуровими східцями, придержуючись поруччя, все вище, з поверха на поверх виходила. Глибокі коридори, рядом двері і чорні номери.

— „Боже, під котрим людину знайти? Людину, що мала б Бога в душі, любила б правду“.

Шукала найбільшого числа, стояла під жовтими дверми, наслухувала кроків.

— „Чого ж ви, матінко вистоюєте тут? Дармо нам пороги оббиваєте. Вішаєтеся на холодні одвірки...“

— „Говориш, синку, по-нашому, може в тебе й душа... вислухай мене стару! Здалека я, другу добу пішки йду, від півночі тут на плитках жду... Сина мого Юру, Юру мого з нашої церкви в Кос-

мачі взяли і тут у підвал, у темні стін заперли, тут, де злодіїв запирають... Га Що ти на це скажеш?“

— „Хіба лише винних у нас замикають?“

— „Отож я й хотіла знати, синку, чому він завинив? Я ж мати його. В мені він людяний був, школи кінчив, тут його свідoctва“ — розмотувала хустину. „А тут посвідка від нашого Отця, а підписи громади, а тут ще й письмо і директора школи, завжди говорив — Ю талант“.

— „Усе це правда, матінко, але скіль разів уже вам говорили, що його тут нема ви все ще вовтузитесь, за клямку держитесь, та й не за ту, що треба...“ говорив сторож із стиркою в руках.

— „Нема його, то скажіть, де він? ж йому тут передачу принесла: паляницю, свіжу сорочку та й свічку, щоб втемнів у темниці вашій...“

— „Ідіть, кажу, довідаєтесь у міс Там уже плякати порозвішувані... Вчора вранці їх дванадцятьох забрали звідси а сьогодні заповнили іншими... І кожного дня: одних відвозять, нових пввозять...“

— „А чи не бачив ти, синку, мого Ю Вн такий чорнявий, висіцький із син очима...“

Сторож прилип із стиркою до стін ніби пісню проспівав:

— „Ой забрали, забрали! Забрали в і чорнявих і білявих, високих і низьк молодших і старших... У вас один і плачете, а тут сотки й тисячі прдають...“

— „Алеж мій не винен, за що його

А сторож продовжував свою пісню „За наші гори, родючі лани і море... трембітання на верхах, за мову лі дзюрчання потічків... Ось я тут слухати стираю бруд із стін, а злочинів не зіп не зітруть їх і віки“.

Нічого вона з цього не розібрала, але задримали в неї руки й свідоцтва розпались по бетоновій долівці. Сторож зігнувся, позбирав білі листки і склав їх у книжечку:

— “Ходіть за мною, я вам покажу, як звідси вийти... а то заблудите й біди собі напитаєте...”

Вистоювала на розі високої будівлі, що над нею лопотів тепер прапор, вимахуючи чорною свастикою. Фуркав на вітрі, грізно лопотів, немов хижак крилом, що принижується піймати з землі свою здобич. А вулицею метав вітер зірваним плякатом. Вона бігла за ним, хотіла піймати, але що нагеться, то вітер ухопить з-перед неї і понесе далі. Еге, коли ж бо цими плякатами украшене усе місто. А люди попід паркани так і липнуть. Якась тривога повикривлювала їм обличчя, насупила очі у білий день —

немов серед ночі. Щось, проймаючи, стискало їхні серця, додому розганяло. Ладнались на вози і гриміли на всі дороги.

— „Минулого вівтірка одних, а це вже других дванадцять найкращих“. — Підняла з землі плякат, червоним друком як кров — дванадцять імен. Деякі бачили, це було біля десятої ранку на ринку. Руки в них були пов'язані колючим дротом. Після прочитання акта посипалась на них серія. У вигуках з багатьох грудей пролунало слово „Україна“... Тут тепер осталась тільки брунатна калюжа крові. Мати впала на коліна й руки замочила в крові.

— „Покажіть мені його! Він вбитий і тепер уже вільно буде до нього говорити, пригорнути його до серця, забрати його собі додому та й у смертну дорогу вирядити, як Бог приказав...“

Підвечір стояла на роздоріжжі за міс-

Космач 1937 р. Найкращі трембітарі Гуцульщини.

Фото: Роман Крохмалюк.

том. Немов статуя страдниці матері — стояла, — хрестом у сумерках білілась. Зупиняла прохожих: „Покажіть мені дорогу додому!“

За сльозами не бачила дороги, блуд її брався. Рясне роздоріжжя, не знала на яку їй ступити. Люди боялись її. Страшна була. Обминали, втікали. Одні зупинились, взяли її на віз.

— „Ми не з вашого села, але знаємо вас“ — сказали. „Знали і вашого сина. Хто його не знав! Як це сталось? Скажіть“.

— „Різьбар був. Мамо, казав, долітцем на ясенівім дереві різьбитиму нашу долю. Обкладу її дорогоцінними камінцями, може попаде в найвищі палати й розкаже там про нас... З моголя його вчила, бо спокою мені не давали люди, казали — талант. Тепер той талант у землю закопають. Що ж скажете ви, людоньки добрі?“

Жінки, заціпивши в устах біль, лише похитували головами. А один із молодиків, що поганяв коні, сказав:

— „Так, це був талант, а найбільший талант тим, що віддав життя за батьківщину.“

— „А минулої ночі стукнула до вікна його душа. Я так і відчула, що вона вже вільна... Поволеньки, людоньки, їдьте, не підганяйте коней, там дома мене жде тяжка пустка“ — оглянулась за містом. „Чи знатиму хоч, де його могила?“

— „Їх повезли у Шепарівський ліс, у спільну могилу. Ніхто її не заховає. Прийде час, що могила розступиться і вони оживуть, пісню підуть у народ“.

— „Направте ж мені, людоньки, хлопців, хай видам їм його одягу. Залишу собі лише його скрипку. Відкритою держатиму на сволоку, торкнеться муха крильцем струни, у самітній хаті почую голос його. Самітньою доживатиму віку. Колись застануть мене сусіди в хаті вже неживу. Та я ще за життя при свідках відкажу хату й городець на Україну. Віддала я їй мужа, задля неї втратила сина, віддам ще й працю мого моголя. Що ж більше можу зробити для неї?“

Їхали довго дорогою, об'їжджали, щоб дати їй виговоритись на тих луках і горбах, де бачила Юру у своїх снах. „Дім ваш — це Україна, а її народ — це ваша сім'я“. Переїмали люди за возом, їдучи дорогою між високими верхами.

Довідка про автора: Інспектор шкільництва й письменник Іван Боднарчук працював у Косівщині диригентом і вчителем. Вже в Канаді випустив друком такі свої твори: 1. „На перехресних шляхах“ — збірка оповідань. 2. „Кладка“ — дитячі новелі. 3. „Знайомі обличчя“ — збірка оповідань. 4. „Друзі моїх днів“ — збірка новель. 5. „Далекі обрії“ — збірка оповідань. 6. „Покоління зійдуться“ — повість. 7. „Замрячені ранки“ — збірка новель і оповідань. 8. „До рідних причалів“ — репортажі з поїздки по Канаді. 9. „Заобрійні перегуки“ — збірка новель.

Крім цього є він автором декількох шкільних підручників. Книжки й підручники можна набути в автора по зниженій ціні. Писати на адресу:

I. Bodnarchuk
67 Lynn Haven Rd.
Toronto, Ont., M6A 2L1, Canada.

КНИЖКА ПРО ДЕРЖАВНИЙ ГЕРБ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

Антін Кущинський, колишній кошовий Гуцульського Коша Карпатської Січі в гуцульському селі Квасах на Рахівщині і відомий літописець закарпатської Гуцульщини, написав цінну працю п.з. **„Державний герб християнської України — До 1000-ліття хрещення Русі-України“**, що вийшла друком 1983 р. в люксовісві виданню **„Українського Вільного Козацтва“** в Чикаго.

Залишилася деяка кількість цієї прецівної й багато ілюстрованої книжки, яку можна ще набути в автора за 7 ам. доларів з пересилкою. Писати на адресу:

Antin Kushchynskyj
2346 W. Rice St.,
Chicago Ill. 60622, USA.

А. Юриняк

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ГУЦУЛЬСЬКОГО ВЕСІЛЛЯ

Так можна з повним правом атестувати п'єсу „**Князі гуцульських полонин**“, що її написала **Ольга Луцик-Рем**, яка живе в Міннеаполісі і співає у славному хорі „Дніпро“ (дирегент М. Бринь, мистецький керівник К. Цареградська).

На початку своєї книги у „Слові автора“ О. Луцик-Рем пише: „Основним завданням п'єси — опис весільних звичаїв гуцулів, які вказують на багатство їх духової культури. П'єсу написано на підставі спостереженого і прослуханого. Я довгі роки жила в Карпатах, в Космачі та його присілках. Я пильно придивлялась обрядам гуцулів, їх побутові, вчилася їх співанок, фолкльору, і принесла ці цінності в душі і в пам'яті зі собою за океан“.

У п'єсі „Князі гуцульських полонин“ — 5 дій і багато дійових осіб: 28 індивідуалізованих, тобто з власними виразними

репліками; а крім цього жваву участь беруть — особливо в співах — гурти дівчат (і жінок взагалі) та гурти парубків-легінів. Дія п'єси відбувається у перших трьох актах поза мешканням, „на свіжому повітрі“: на майдані з видом на гірські верхи (I дія), на царині (II дія), на полонині побіч колиби та ватри (III дія). У двох останніх актах: IV і V — дія відбувається на подвір'ї і в хаті Анни. Головні дійові особи згруповані в двох парах: Іван — Анна і Микола — Настя. Проте ці дві пари „викляровуються“ лише згодом, а спочатку є ніби „трикутник“ з центром Іваном і Настею та Анною по боках.

Цей „трикутник“, що пізніше модифікується у названі вище дві пари, є чи не єдиним „сюжетно-романтичним хвитом“ даної п'єси, що її генеральна мета — провести читача (чи глядача) через усі процедури гуцульського весілля, почавши

Весілля в селі Мишині 1938 р.

Із фотозбірки Михайла Миронюка.

з „данців“ — парубоцьких знайомств і залицянь, потім сватання та всі етапи весілля, включно з „дівич-вечором“, „даром-деревцем“, „вирядженням“, „прощею“ і „пропоєм“.

І треба відразу зазначити, що авторка приклала великі зусилля, представивши всі процеси весільної — що так скажемо — епопеї з надзвичайною докладністю, особливо в частині нарративної і пісенної творчості. У цьому найбільша заслуга Ольги Луцик-Рем; у цьому й головна вартість п'єси.

Адже лиш подумати: у книзі подано тексти й ноти 56 пісень і колядок при 42 мотивах, а деякі з них у супроводі гуцульських музик. Сам лише перелік назв цих пісень, з позначенням місця, часу та виконавців займає в книзі дві повних сторінки дрібним шрифтом (88,89), а ноти до них займають 23 сторінки (90-112), при чому запис виконаний дуже чепурно й знову ж при кожній пісні подано — хто виконує її в даній дії п'єси. Перед піснями на сторінках 86-87 подано

пояснення слів — доречно й важлива річ, бо авторка ще на початку зазначила, що — відповідно до змісту п'єси, яка зображує побут Гуцульщини, — говір дійових осіб — гуцульський.

Автор цих рядків не є етнограф за фахом, але здає собі справу з важливості зближення фолкльорної спадщини для нашої культури. Особливо в теперішньому часі, коли провадиться таку безпardonну нагінку на наше національно-культурне обличчя з боку червоної Москви.

Книгу „Князі гуцульських полонин“ видано 1984 року в Торонто заходами „Жіночого Світу“ — органу Організації Українок Канади за фінансовою допомогою Українсько-канадської Фундації ім. Тараса Шевченка й Відділу Організації Українок Канади у Вінніпегу. Книгу видано дуже чепурно (гарна обкладинка роботи Юрія Луцика, його ж ілюстрації в тексті), без коректорських недоглядів, на гарному папері. („Свобода“ ч. 139, 1985).

Швайцарець про гуцулів

У зв'язку з цінною статтею д-ра Івана Сенькова під заголовком „Гуцули очима чужинців“, вміщеною в 1-шому числі „Гуцульщини“, подаю, як свого роду доповнення до неї, коротеньку інформацію про ще одного чужинця, що прихильно й зі щирим захопленням писав про Гуцульщину й гуцулів.

Швайцарський етнограф і журналіст **Ганс Цбінден** (Hans Zbinden) помістив у швайцарському журналі „Дер Бунд“ (Der Bund) у 1933 році довгий і вельми цікавий репортаж про свої мандрівки по Гуцульщині під заголовком „Східні Карпати“. Ганс Цбінден зацікавився Гуцульщиною, прочитавши переклад на німецьку мову відомої книжки Станіслава Вінченца „На високій полонині“.

Мандруючи по Гуцульщині, Ганс Цбін-

ден описав свої враження про верховинців, їхню вдачу, звичаї, гостинність та природу цієї, як пише, таємничої й гарної країни у дев'ятьох розділах, яких заголовки тут подаю:

1. Мандрівка по гуцульських горах.
2. Історія про опришка Пігула Попекуна.
3. Про короля громів.
4. Світогляд гуцулів.
5. Розрізана хата старого Готича.
6. Пімста смерек.
7. Гуцульський танок.
8. Храм у Криворівні.
9. Прощання з Карпатами.

Обмежені розміри цієї нотатки не дозволяють зреферувати ширше цю дуже цінну для нас працю. Читаючи її, можна сказати, що Гуцульщина та її мешканці

геть-то полонили автора. „Східні Карпати“ Ганса Цбіндена були перекладені на українську мову й поміщені в 1938 р. у львівському журналі „Наша Батьківщина“, пресовому органі Українського краєзнавчо-туристичного т-ва „Плай“.

Проживаючи колись постійно у Львові, я рік-річно виїжджав на вакації до гуцульського Космача. Там винаймав кім-

нату в Івана Рибчука, що жив напроти старої („вижньої“) церкви. З Космача ходив я на мандрівки по Гуцульщині, під час яких робив численні фотознімки. Багато з моїх знімків є сьогодні в музеї колишнього НТШ у Львові. Деякі з них переслав я свого часу проф. Гансові Цбіндену, які мав він використати в своїх статтях про Гуцульщину.

Роман Крохмалюк

Михайло Лоза

УРОЧИСТО Й ДОСТОЙНО ВІДБУВСЯ НАДЗВИЧАЙНИЙ ВСЕГУЦУЛЬСЬКИЙ З'ІЗД

Плянований від серпня 1984 року, **Надзвичайний Всегуцульський З'їзд** відбувся в суботу 8 і в неділю 9 червня 1985 року в Канаді, в місцевості Вайнленд, Онтаріо. Ціллю З'їзду було об'єднати дві дотепер діючі Централі гуцульських товариств: „Українське Світове Об'єднання Гуцулів“ (УСОГ) і „Конференцію Гуцульських Товариств Америки й Канади“ (КГТАК). Достатня кількість часу для підготовки З'їзду оправдала себе. З'їзд був підготований дбайливо, в наслідок чого пройшов у спокійній, зрівноваженій атмосфері, ділово, без зайвої витрати часу. Самі учасники З'їзду, які таких з'їздів мають за собою уже більше, твердили, що З'їзд, про який мова, був одним з найкращих.

Ціль З'їзду осягнуто. Обидві згадані центральні об'єдналися і створили одну надбудову з назвою: „Українське Світове Об'єднання Гуцулів“. Під час З'їзду не раз висловлювали думку, що за прикладом гуцульських товариств повинні піти інші розбиті товариства, а особливо розбиті крайові представництва української еміграції й дійти вкінці до порозуміння й до повної згоди. Один із гостей з Чикаго, які приїхали на З'їзд в ролі обсерваторів, назвав З'їзд СВЯТОМ. Його спостереження безпересадне. На-

стрії З'їзду був дійсно урочистий і — дай Боже! — щоб учасники З'їзду зберегли цей урочистий настрій назавжди. Хай перед їхніми очима постійно стоїть фрагмент З'їзду, коли то голови обидвох існуючих дотепер централь — Василь Барчук і Іван Андрусак дружнім стиском рук урочисто засвідчили про єдність гуцульської громади в системі нового УСОГ. Правда, незначна кількість гуцулів знаходиться ще поза УСОГ, але є надія, що й вони включаться в його систему.

З'їзд, як було вже сказано, тривав два дні. Першого дня відбулася реєстрація делегатів і гостей (було їх понад сто), реєстрували Василя Петришин і Володимир Пилипюк; переведано значну частину ділових нарад; влаштовано вечерю-бенкет з мистецькою програмою. Після цього була ще забава з танцями. У бенкеті й забаві взяли участь не тільки учасники З'їзду, але й сторонні гості.

Діловими нарадами З'їзду керувала Президія, яку очолив Михайло Мохнач з Боффало. Секретарями були: Стефанія Чорна й Володимир Пилипюк. В переліку інших членів Президії обмежимося до деяких осіб. Ось вони: Всч. о. декан Роман Ганкевич, ред. Лідія Бурчинська, д-р Іван Сеньків з Німеччини,

Надзвичайний Всегуцільський З'їзд, Вайнленд, Онтаріо. 1985 р. Частина учасників З'їзду.
Фото: Василь Федасюк.

Василь Потек з Англії. Переведено вибір комісії: верифікаційної, номінаційної, резолюційної й статуткової. Перші три комісії діяли протягом З'їзду й закінчили свою працю разом з ним. Статутова комісія буде діяти аж до наступного З'їзду і щойно тоді подасть звіт із своєї праці.

В ході дальших ділових нарад присутні заслухали звітів уступаючих Управ: — Управи УСОГ і Управи КГТАК. Після звітів відбулася речева, конструктивна дискусія. Присутні члени Гуцільських Товариств позитивно оцінили працю своїх Централь, в наслідок чого — на внесок голів Кнтрольних Комісій — уділили уступаючим Управам абсолюторію. На цьому припинено заплановані на цей день наради й відкладено їх до наступного дня.

В часі бенкету, який розпочато й закінчено молитвою, прочитано доповідь д-р Олександри Копач. Доповідь прочитала п-і Василина Петришин, тому що д-р Копач через недугу не могла прибути з Торонта на бенкет. Відчитано привіти від владик — преосв. Кир Ізи-

дора Борецького з Торонта й преосв. Кир Плятона Корниляка з Мюнхену, Німеччина. Був привіт від СКВУ та від організації крайового й льокального засягу. Були й особисті усні привіти. З'їзд — між іншими — усно вітали: о. Роман Ганкевич, д-р Валентин Мороз, майор Віктор Росенко. Господарем бенкету був Михайло Луців.

Після вечері присутні мали змогу послухати кілька пісень у виконанні жіночого тріо з Торонта „Верховина“ під керівництвом Олени Глібович. Виступ „Верховинок“ настільки припав до вподоби слухачам, що вони невгаваючими оплесками добилися наддатку. Крім „Верховинок“ виступав ще танцювальний гурток „Дунай“ із Ст. Катерінс (у неповному складі) під керівництвом Ореста Самця. Як „Верховина“, так і „Дунай“ — це добре знані українській громаді мистецькі одиниці — так що звичайному собі репортереві годі внести щось нового до їх оцінки.

Після бенкету відбулася ще забава з танцями, яка потривала поза північ. До

танців пригравала оркестра „Квінтет“ і гуцульські музики з Боффало, Гамільтону й Філядельфії.

В неділю, 9 червня, в ранніх годинах, учасники З'їзду відбули поїздку автобусом і приватними автами до Гамільтону, щоб узяти участь у Службі Божій, що її у церкві Св. Духа відправив парох цієї церкви, о. декан Роман Ганкевич. Після Служби Божої відслужено ще Панахиду за покійних членів уже з'єднаного УСОГ. Крім о. Романа Ганкевича Панахиду відправляв ще й о. Ігор Хатурський.

Вернувшись із Богослужень, учасники продовжували ділові наради. Прийнято звіт верифікаційної комісії (звітував голова Іван Варварук), ухвалено резолюції (зачитав їх речник резолюційної комісії — д-р Михайло Лоза; повний текст резолюцій містимо на іншому місці нашого журналу), обрано нові Керівні Ор-

гани об'єднаної уже Централі Гуцульських Товариств. Список членів Керівних Органів містимо окремо. Покищо загально лише скажемо, що склад Керівних Органів підбрано вдало, а це знову у свою чергу дає запоруку спокійної, творчої праці УСОГ у майбутньому. Самі вибори пройшли мирно. На запропонованих номінаційною комісією кандидатів учасники З'їзду погодилися беззастережно. Інших пропозицій не було. Головою номінаційної комісії був Василь Слободян.

Рішено продовжувати видавання журналу „Гуцульщина“ і при цьому висловлено подяку його головному редакторові д-рові Мирославі Небелюкові за віддану працю на становищі редактора. Багато уваги цього дня присвячено справі видання наукової праці про Гуцульщину, що її пише д-р Іван Сеньків з Німеччини. Про характер цієї праці,

Надзвичайний Всегуцульський З'їзд, Вайнленд, Онтаріо. 1985 р. Панахида за покійних членів УСОГ у церкві св. Духа в Гамільтоні, Онтаріо.

Фото: Василь Федасюк.

про її загальний зміст д-р Сеньків інформував присутніх ще попереднього дня. Створено видавничу комісію, склад якої подаємо окремо. На заклик цієї комісії посипались щедрі датки в деклараціях і готівкою, які вже тоді переступили суму 8 000 доларів. Гідним уваги був виступ Василя Потєка з Англії, який приобіцяв від гуцулів в Англії повну підтримку для УСОГ.

На пам'ятку і для архіву зроблено спільну знімку учасників З'їзду.

Ділові наради закінчено українським національним гимном, який прозвучав бадьоро, як і годилось після успішного закінчення З'їзду.

Остаточним закінченням З'їзду був спільний обід, після якого учасники, сердечно розпрощавшись, роз'їхались — хто куди.

З'їзд відбувся в приміщеннях готелю „Прудгомс Ляндінг.“

Під час З'їзду працювали комісії:

Верифікаційна в складі: Іван Варварук, Михайло Сербенюк, Гриць Конончук, Дмитро Мацьків і Степан Горганюк.

Номінаційна в складі: Василь Слободян, Василь Сметанюк, Михайло Савуляк, Степан Бакай, Михайло Луців, Іван Дашко й Микола Більчак.

Резолюційна в складі: ред. Лідія Бурачинська, д-р Михайло Лоза, д-р Мирослав Небелюк і д-р Іван Сеньків.

Статутова, яка буде продовжувати свою працю до наступного З'їзду, в складі: Іван Андрусак, Василь Барчук, Михайло Мохнач, Дмитро Ткачук і д-р Мирослав Небелюк.

НОВООБРАНІ

КЕРІВНІ ОРГАНИ УСОГ

І. ГОЛОВНА УПРАВА

а) Екзекутива:

Голова: Василь Барчук. **Заступники голови:** Михайло Бельмеґа на ЗСА, Степан Бакай на Канаду, Василь Потек на Європу. **Секретарі:** Василина Петришин (українськомовна), Василь Слободян (англомовний), Галя Трутяк

(звітодавець до преси). **Скарбник:** Анна Стахів. **Заступник скарбника:** Микола Більчак.

б) Референтури й комісії

Організаційна референтура: Голова — Василь Сметанюк. Члени — Михайло Сербенюк, Михайло Луців і Василь Слободян.

Мистецько-програмова референтура: Голова — Євдокія Сороханюк. Члени: Роксоляна Луців, Галя Трутяк, Степан Трутяк і Юрій Гудимяк.

Видавнича комісія: Голова — Іван Андрусак. Члени: Дмитро Ткачук, Степан Бакай, Михайло Бельмеґа, Іван Гаврилюк і д-р Мирослав Небелюк.

в) Вільні члени й зв'язкові

Вільні члени: ними стають автоматично **кожноразові голови** гуцульських Товариств, що входять у систему УСОГ.

Представники (зв'язкові): **до НТШ** — Танасій Опарик. **До СКВУ** — особа, яку призначить Головна Управа УСОГ.

II. КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Голова: Михайло Мохнач. **Члени:** Михайло Савуляк і Гриць Конончук.

III. ТОВАРИСЬКИЙ СУД

Голова: д-р Михайло Лоза. **Члени:** Михайло Івасик і Степан Костик.

АДРЕСА ГОЛОВНОЇ УПРАВИ УСОГ

Ukrainian World Consolidation
of Hutzuls
c/o W. Barchuk
179 Garside Ave. North
Hamilton, Ontario, Canada
L8H 4W7

ПОШУКУВАННЯ

Катерина Щур з роду Мецканюк, на роджена в селі Розтоки — повіт Косів пошукує односельчан і краянів. Зголошуватися ласкаво до Видавництва „Гуцульщина“

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені Надзвичайним Всегуцільським З'їздом, який відбувся 8-9 червня 1985 р. у Вайнленді, Онтаріо, Канада

1. З'їзд передає привіт нескореному Українському Народові на Рідних Землях, Українським Церквам в Україні та їхнім Ієрархіям. Зокрема вітає Гуцільщину, вужчу Батьківщину учасників З'їзду. Рівночасно З'їзд вітає Ієрархів Українських Церков, як теж провідників українського громадського, культурного та політичного життя у розсіянні.

2. Цьогорічний З'їзд справді НАДЗВИЧАЙНИЙ, бо на ньому здійснено бажання членів Гуцільських Товариств і об'єднано обидві діючі дотепер Централі: „Українське Світове Об'єднання Гуцулів“ (УСОГ) і „Конференцію Гуцільських Товариств Америки й Канади“ (КГТАК) в одну цілість з назвою „УКРАЇНСЬКЕ СВІТОВЕ ОБ'ЄДНАННЯ ГУЦУЛІВ“ (УСОГ). З уваги на те, однак, що деякі наші земляки перебувають ще поза УСОГ, ми учасники Надзвичайного Всегуцільського З'їзду звертаємось до них із закликом включитися в систему УСОГ, щоб ми справді були Світовим Об'єднанням Гуцулів, щоб ми дали доказ, що належно розуміємо істину: „В єдності сила народу“. Віримо в перемогу цієї істини, віримо, що недалеко вже той час, коли всі дочки й сини прекрасної Гуцільщини, що опинилися на чужині, творитимуть одну громаду.

3. Знаючи із власного досвіду, що **«згода будує, а незгода руйнує»**, ми — учасники Надзвичайного Всегуцільського З'їзду звертаємось з проханням до всього українського громадянства на еміграції піти слідами гуцільських товариств і об'єднатися — так, щоб кожна країна, де поселилися українці, мала одну крайову репрезентацію. У своєму проханні керуємось євангельською засадою: „Кожне царство, поділене супроти себе, запустіє. І кожне місто чи дім, поділені супроти себе, не вдержаться.“ (Матвій — 12,25).

Тим то закликаємо всі українські гро-

мади, чи окремі товариства, до яких закралися бацилі незгоди, взяти до уваги заклик Івана Франка:

**Не пора, не пора, не пора
В рідну хату вносити роздор.
Хай пропаде незгоди проклята мара!
Під України єднаймося прапор!**

4. Доцінюючи значення й будуючу силу єдності й солідарності, ми — члени УСОГ визнаємо авторитет нашої світової надбудови, якою є „Світовий Конгрес Вільних Українців“ (СКВУ). Як член СКВУ, — УСОГ підтримуватиме кожен позитивну, корисну для українського народу, дію СКВУ.

5. Нав'язуючи до попередньої точки, ми члени УСОГ будемо стояти на всеукраїнських, соборницьких, державницьких засадах і будемо тісно співпрацювати з іншими українськими організованими одиницями, які стоять на таких самих засадах.

6. Коли мова про внутрішнє життя УСОГ, ми — його члени — будемо керуватися толеранцією й пошаною до всіх наших співчленів. В наших рядах, однак, не можуть мати місця люди із просоветськими переконаннями чи симпатіями.

7. Ставши на всеукраїнську п'лятформу, УСОГ не буде обмежуватися лише до внутрішніх справ, а буде включатися — як і дотепер — у загальноукраїнське життя. Для УСОГ не можуть бути байдужими такі справи, як:

1000-ліття хрещення Руси-України.

Оборона доброго імені українського перед усякими наклепами, що походять від ворожих нам чинників.

Змагання за Патріярхат Української Католицької Церкви.

Боротьба Українського Народу за свою Державність.

Відносно останньої справи, ми — учас-

ники З'їзду — єднаємося з нашими сестрами й братами в Україні і будемо нести їм всебічну допомогу в міру наших сил.

8. Учасники З'їзду стверджують, що поява пресового органу УСОГ „Гуцульщина“ є додатнім явищем. Тому закликають усіх членів УСОГ, щоб вони всіма силами підтримували цей орган і забезпечили йому його даліше існування.

9. Щоб залишити непроминаючі сліди своєї діяльності, УСОГ доведе до кінця

розпочату справу видання наукової праці про Гуцульщину, яку — тобто працю — пише д-р Іван Сеньків.

10. З'їзд дораджує новій управі УСОГ збільшити мережу організованих гуцульських клітин. Більші, вже існуючі, як і ті, що постануть, повинні творити гуртки самодіяльності, а всі разом повинні продовжувати плекання й популяризування гуцульських культурних надбань — серед своїх і чужих.

НАШІ НАЙБЛИЖЧІ ЗАВДАННЯ

У внутрішньому житті організованої гуцульської спільноти наше поєднання, остаточно завершене на недавньому Надзвичайному Всегуцульському З'їзді, зобов'язує всіх нас, її членів у поодиноких осередках на низах, як і новообрану з'єднану Головну Управу нашого УСОГ у проводі, подвоїти працю й зусилля в усіх ділянках нашої діяльності. Важливих же завдань перед нами дуже багато. Вкажемо тут на декілька з них.

Поза рамками гуцульського організованого життя перебуває ще чимала кількість наших земляків по всіх закутках вільного світу. Одні стоять осторонь, бо навіть не знають, що десь там у світі існують якісь гуцульські організації, інші, хоч і знають, потонули в байдужість і зневіру, ще інші не усвідомлюють собі потреби й важливості брати активну участь у своїм земляцькій Товаристві. Накінець є й такі, що засадничо є проти існування якихнебудь земляцьких організацій.

Можна сподіватися, що лише деякі одиниці, довідавшись про існування нашого гуцульського Об'єднання, з власної спонуки пристануть до нас. Велика більшість інших, однак, на самі тільки наші заклики ледве чи відгукнеться. Їх треба найперше віднайти й нав'язати з ними контакт не так лише офіційно-організа-

ційними зверненнями, обіжниками чи бюлетенями, як радше особистими листами, знайомствами, приятельськими зносинами, товарицькими й родинними зустрічами, що є набагато ефективнішими засобами гуртувати людей до купи, на них впливати й залучувати їх у наші організовані ряди.

У місцевостях, де живе достатня кількість наших земляків, слід організувати гуцульські осередки й Товариства, не забуваючи при цьому й про тих, що, розпорошені по всіх усюдах, живуть ізольовано, бо — що більше нас, то більша наша живучість, то багатогранніша наша діяльність, то значніша наша питома вага в українському суспільстві.

Преважливою ділянкою нашої діяльності повинна бути опіка над нашою молоддю й доростом та втримання їх у наших рядах. Довголітня практика показала, що фолкльор, національні танці й музика, народне мистецтво (вишивки, писанки, різьба, кераміка, одяг тощо) є тими засобами, що найсильніше впливають на молодих і великою мірою тримають їх при українстві.

Наша Гуцульщина створила пребагатий і різnorodний фолкльор і, зокрема, незрівнянне своєю красою й досконалістю народне мистецтво всіх гатунків, що мають виїняткову атракційну силу

для своїх і чужих і можуть легко захопити й нашу молодь. Тим то організування при гуцульських осередках гуртків мистецької самодіяльності й ансамблів пісні й танців — (гарний приклад „Черемошу“ у Філядельфії) — є дуже важливим обов'язком так гуцульських Товариств, як і самих батьків молоді. При цьому треба завжди мати на увазі, що виставки гуцульського мистецтва чи виступи музично-танцювальних ансамблів виконують функцію надзвичайно ефективного популяризатора народної культури Гуцульщини так серед своїх, як, особливо, й серед чужих.

Йдучи назустріч бажанням нашого З'їзду, робляться заходи, щоб відкрити в журналі „Гуцульщина“ англomовну секцію для тих наших молодих, що не володіють українською мовою. Якщо знайдуться здібні й охочі до цього діла люди, то така секція буде створена в надії, що вона також допоможе втримати для гуцульського, й тим самим для українського, організованого руху принаймні якусь частину гуцульської молоді.

Перед з'єднанням — УСОГ не мало свого друкованого органу й через це доволі багато наших членів ще не цілком усвідомили собі потребу, завдання й виняткову важливість свого журналу й не освоїлися з фактом його існування. Посідання власного пресового та ще й друкованого органу не тільки підносить

престиж і повагу кожної української організації в очах широкого українського загалу, але й служить самій організації найміцнішим, інколи й самотнім, чинником духового поєднання своїх членів, особливо тоді, коли вони розкинуті по величезних просторах вільного світу.

Пресовий орган УСОГ — журнал „Гуцульщина“, що саме закінчує перший рік свого існування, як ніщо інше, має найкращі шанси пов'язати територіально розсіяних гуцулів у північній Америці, Канаді, Австралії, Великій Британії, західній Європі й країнах південної Америки в одну суцільну гуцульську громаду, свідому своїх спільних національних і земляцьких ідеалів, обов'язків і завдань.

Усвідомивши собі таке велике значення власного пресового органу, кожний відповідальний і активний член УСОГ повинен вжити всіх можливих заходів, щоб втримати свій журнал, і повсякчасно дбати, щоб він знайшовся не лише в кожній гуцульській хаті, але й здобув доступ і до якнайширших кіл приятелів і звеличників Гуцульщини.

Накінець, першочерговим завданням нашої організації вже тепер є завершити публікацію наукової праці про Гуцульщину, що її пише щирий приятель Гуцульщини й висококваліфікований український етнограф д-р Іван Сеньків з Німеччини. На З'їзді мали ми нагоду дові-

Т Р И З У Б

TRIDENT FUEL OIL INC.

260 Jane Street, Toronto, Ont.

Замовляйте в нас опалову оливу, отримаєте найкращу обслугу тому, що власник фірми М. Паньків є кваліфікований механік.

24 ГОДИННА ОБСЛУГА!

Тел.: 763-5312

датися з уст самого автора про дуже подрібний зміст його об'ємистої праці, що, надрукована, буде не тільки вельми цінним вкладом в науку загальної української етнографії, але й тривалим монументом, збудованим нашими зусиллями на чужині на славу гуцульської Верховини, і сплacenням боргу любови нашій незабутній батьківській землі.

Заплянована ще в 1982 році тодішньою Управою УСОГ, книга буде незабаром готова до друку. Її друкування вимагатиме дуже поважних коштів. Ентузіясти цього діла спонтанно склали вже на З'їзді п'ять тисяч доларів готівкою й других три тисячі декларациями, разом вісім тисяч доларів. Проте ця сума, хоч і яка імпазантна, далеко не вистачальна. Тому амбіцією кожного гуцула й гуцулки повинен бути почесний обов'язок стати фундатором цього видання й, не гаючись, скласти щедрю, але на правду щедрю, пожертву, щоб воно могло бути здійснене й своєчасно вийти в світ. Не зайво й додати, що імена всіх жертводавців будуть надруковані в цій пам'ятній книзі.

Само собою розуміється, що вищенакреслені наші суто гуцульські завдання ніяк не звільняють гуцулів від обов'язку брати якнайактивнішу участь у національних українських організаціях і установах загального характеру й бути в них взірцем ідейного й громадсько зрілого члена.

Мирослав Небелюк

ПОБАЖАННЯ ШВИДКОГО ВИДУЖАННЯ

Заслужений український громадський діяч і журналіст, великий приятель Гуцульщини, щирий друг і порадник гуцулів та активний співредактор журналу „Гуцульщина“, **д-р Михайло Лоза** : **Бофало** перебув у половині серпня ц.р важку операцію в шпиталі.

Від імени вдячних гуцулів і журналу „Гуцульщина“ бажаємо нашому дорогому Приятелеві швидкого видужання й щасливого повороту до повного здоров'я.

Видавництво „Гуцульщина“

Д-р Олександра Яворська-Копач

ПРИВІТАЛЬНЕ СЛОВО НА БЕНКЕТІ ВСЕГУЦУЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

Вельмишановні Пані і панове!

Кожний з'їзд земляцтва — це особлива подія. Це понадрокове свято. Що спонукує людей з одного клаптика нашої просторої Батьківщини України організувати такі з'їзди? — міг би хтось запитати. Це ж не бажання розривки. Це — духовна потреба! „Дух животворить!“ Дух наших прапредків, надбання спільних переживань протягом століть, а то й тисячоліть на якомусь одному клаптикові України.

Дух нашої української прадавнини особливо зберігся на Гуцульщині, серед верховинців. Дехто з дослідників з подивом стверджував факт, що давнина і сучас-

ність на Гуцульщині живуть нерозривно разом. Ось що пише М. Ломацький: „Аж дивно, як у горах уся теперішність пересякла минулим, годі їх від себе відділити й не можливо знайти межі поміж ними“. Бачиться це прекрасне явище в щоденному побуті, в мистецькій творчості, в світогляді. У щоденному побуті — на пошані оперте відношення членів родини, роду, громади; в усіх звичаях весільних, похоронних, у святкових обрядах і т.п.

У мистецькій творчості — в писанках, в різьбі, колядах, що походять ще з часів Володимира Великого; у розповідях, переказах, легендах, де все так розпові-

дається, наче б це сталося перед кількома роками, недавно: чи то про Довбуша, що боронив своїх земляків від зайдів, так званих „панів“, чи то про короля Гуцула, що то врятував Гуцульщину від татар.

У світогляді змішались елементи передхристиянської релігії з християнською разом під знаком високої гуманності і любови.

Всі згадані чинники вплинули на вироблення характеристичних прикмет в цієї вітки української нації. До тих же прикмет верховинців належить у першій мірі почуття людської гідності, сила волі, волелюбність, національна свідомість, віра в свої сили і витривалість і відвага.

Гуцули-верховинці — це ж бо нащадки праукраїнських племен, що мали відвагу іти в гори, опанувати верхи, вкриті правічними лісами, з дикими небезпечними звірами. Поселитись у тих горах, освоїти їх — треба було людей відважних, фізичної твердості, великої сили волі. Треба було також добре „сокотитися“, щоб не пропасти. Недаремно верховинці розповідають, що їх у Карпатські гори, у Високий Бескид провадив не хто інший, а сам св. Юрій! Його й дотепер почитають опікуном Гуцульщини.

Ні одна частина української землі не має стільки захоплених дослідників як Гуцульщина. У минулому столітті знаменитий дослідник Володимир Шухевич зібрав всесторонньо матеріяли і видав у книжці „Гуцульщина“ в 5-ти томах. Викликала вона зацікавлення і признання у всьому науковому світі Європи. Зі славних дослідників згадаю І. Франка, В. Гнатюка, М. Ломацького. Були й інші, були й чужинці. Красою Гуцульщини захоплювались поети, письменники, між ними Леся Українка, Павло Тичина. А хто ж не знає твору „Тіні забутих предків“ М. Коцюбинського? Та й свого прекрасного поета має Гуцульщина — Юрія Федьковича. Згадати б ще й найновішу книжку „Князі гуцульських полонин“ авторства Ольги Луцик-Рем. Звичайно все це тільки маленька частинка з великих надбань.

Гуцули-верховинці — це вітка українського прадавнього народу, нації, що завжди жила, творила на своїй землі, на цій же самій території, що й тепер. Справді, Гуцульщина — дорогоцінний діамант у короні України.

Цих кілька слів прийміть як привітання від вашої сусідки з Покуття. Нехай Ласкавий Господь допоможе Вам зберегти молодше покоління у прадавній традиції; через чинну любов до України, через науку молодих учених збудити короля Гуцула до остаточної розправи з московським наїзником і причинитись до створення самостійної Української Держави.

ДЕСЯТИЙ З'ЇЗД Т-ВА „ГУЦУЛЬЩИНА“ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Управа Т-ва „Гуцульщина“ у Великій Британії повідомляє, що черговий **10-ий З'їзд Т-ва „Гуцульщина“** відбудеться **16 листопада 1985 року** в залі СУБ при 30 Бентінг Ровд, Ноттінггам, центральна Англія.

У програмі З'їзду буде: **Реєстрація учасників** від 1-шої до 3-тньої години по полудні. **Ділові наради** (звіти Управи і Контрольної Комісії, дискусія над звітами, вибори нової Управи Т-ва „Гуцульщина“ тощо) від години 3:15 до 5:30 по полудні. О годині 6-тій вечором **спільна вечеря**.

Від 7:30 вечора до півночі відбудеться традиційна **Свято-Михайлівська танцювальна забава**. До танців гратимуть загальна й гуцульська оркестри. Просимо Гостей прибути на забаву, по можливості, у своїх українських регіональних строях, а гуцулів у гуцульських. Під час забави будуть усякі несподіванки й колачі для визначніших працівників української громади й також для всіх Михайлів.

До якнайчисленнішої участі сердечно запрошує Управа.

Василь Потек
голова

Привітання Всегуцільському З'їздові

Від Єпископа-ординарія Української Католицької Єпархії Торонто, Преосв. ІСИДОРА БОРЕЦЬКОГО

Вельмишановному п. Василеві Барчукові, Голові Управи УСОГ, Гамільтон, Онтаріо.

Вельмишановний Пане Голово!

Оцим прохаємо прийняти слови щирої подяки за запрошення до участі у Надзвичайному Всегуцільському З'їзді у днях 8-9 червня ц.р.

Оцим приймаємо патронат цього З'їзду і благословляємо його успішне переведення.

Радо візьмемо участь на прийнятті з приводу З'їзду у суботу 8-го червня увечорі.

Бажаючи Вам усяких дібр і незмірних благодатей Господніх у Вашому служінні й у всіх Ваших благородних починах для добра всього українського народу, щиро здоровимо Вас у Христі Господі,

† Ізидор, єпископ.

Від Апостольського Екзарха українців католиків у Німеччині — Мюнхен, Преосв. ПЛАТОНА КОРНИЛЯКА

До Хвальної Управи Українського Світового Об'єднання Гуцулів, на руки Вп. п. Василя Барчука, Голови, в Гамільтоні — Канада.

Дуже дякую за письмо з 18 березня ц.р. і за милу вістку, що „гуцули з'єдналися в одну гуцільську сім'ю і йдуть одним плаєм“.

Кожне з'єднання в своїй основі має позитивні наслідки і йде на добро — товариства, громади, нації та Церкви. Тому радо погоджуюся патрунувати над Вашим „Надзвичайним Всегуцільським З'їздом“, який відбудеться в днях 8 і 9

червня ц.р. в Канаді, та уділяю всім учасникам Архиерейське Благословення.

Одночасно бажаю, щоб З'їзд відбувся успішно та щоб Ви досягнули всі намічені цілі. Наша мальовнича Гуцільщина, з квітучих і високих полонин хай передасть взнесле надхнення в переведенні програми і хай буде матір'ю-основою УСОГ!

Бажаю Божих ласк і успіхів та остаюся в Христі Господі —

† Платон
Єпископ, Апостольський Екзарх

Від СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

До Українського Світового Об'єднання Гуцулів.

шого листа, датованого 14-го травня 1985 р., ми одержали, за якого щиро дякуємо.

Вельмишановні Пані і Панове! Ва-

Президія Секретаріату Вільних Укра-

їнців вітає учасників Надзвичайного Всегуцульського З'їзду, скликаного на 8 червня ц.р. з ціллю вибрати одну спільну Управу і поєднати Конференцію Гуцульських Товариств Америки й Канади і Українське Світове Об'єднання Гуцулів в одне.

Цей плян поєднання є дуже відрадним явищем і добре свідчить про ініціаторів цієї ідеї.

Президія Секретаріату Світового Кон-

гресу Вільних Українців бажає успіхів у нарадах З'їзду, а для новообраної Управи багато сил і витривалости в їхній відповідальній праці для добра Об'єднання Гуцулів і, спільно з цілою зорганізованою українською громадою, для добра України.

Остаємо з належною до Вас пошаною, за Президію Секретаріату СКВУ: **В. Кирилюк** — за президента; **Мирон Барабаш** — генеральний секретар.

ПРИВІТ ВСЕГУЦУЛЬСЬКОМУ З'ЇЗДОВІ ВІД Т-ВА „ГУЦУЛЬЩИНА“ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ

Світлий З'їзде! Дорогі побратими Гуцули!

Не в наших рідних, чарівних Карпатах, але далеко за широким океаном, ось на цій гостинній канадській землі зібралися нині сини й дочки нашої дорогої Гуцульщини.

Вже проминуло більше ніж 40 років від часу, коли нам довелося попрощати наші рідні пороги, наші рідні гори та всякими дорогами відійти у чужий, далекий і невідомий нам світ.

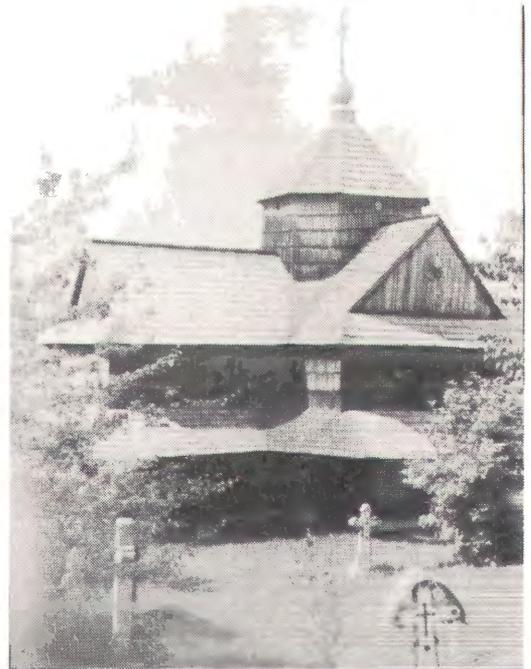
Алеж ми тільки простором віддалені від нашої рідної України й від нашої незабутньої Гуцульщини, бо душевно ми ніколи не були й не будемо відтяти від нашої матірньої землі. До нас далі промовляє наша горда Черногора, її висока Говерля, промовляють бистрі Прут, Черемош і Тиса, промовляють звуками трембіт наші розлогі, зелені полонини.

У їх зворушливій мові ми, гуцули, чуємо поклик до нас нашої батьківської, верховинської землі, поклик наших славних предків, поклик Олекси Довбуша й його безстрашних легінів, поклик наших сестер і братів-гуцулів, що поневолені, але нескорені, залишилися тепер на рідній землі.

Йдучи назустріч цим покликам, гуцули у вільному світі згуртувалися в свої земляцькі гуцульські Товариства. Першими були гуцули в Америці й Канаді, а за їх похвальним прикладом пішла горстка

гуцулів, поселених на острові Великобританії, про яких дозволяйте мені сказати кілька слів.

Вже доходить 17 років існування орга-

„Вижня“ церква Пресв. Трійці в Космачі, збудована 1735 року, прозвана тепер церквою Олекси Довбуша.

Фото: Роман Крохмалюк.

нізації під назвою Т-во „Гуцульщина“ у Великій Британії. Хоч це в основному організація земляцького характеру, проте вона постійно плає дух української соборності й тому на всеукраїнській визвольній ниві здобула собі добре ім'я серед українського суспільства Великобританії.

Волею членів Т-ва „Гуцульщина“, якого я маю шану бути головою, припав мені почесний обов'язок бути його представником на цьому Надзвичайному Всегуцульському З'їзді. Щиро дякую Управі Українського Світового Об'єднання Гуцулів і Управі Конференції Гуцульських Товариств Америки й Канади за запрошення нас на цей Світлий З'їзд.

Маю сьогодні не аби який привілей і щастя від імени Т-ва „Гуцульщина“ у Великій Британії передати в глибокій пошані Вашому Світлому З'їздові наше заокеанське, сердечне й братерське привітання. 5-го серпня минулого року мав я шану взяти участь у спільній нараді в Гамільтоні, де УСОГ і КГТАК осягнули з'єднання в одну центральну всегуцульську устанovu. Повернувшись до Брита-

нії, я розповів про цю добру для нашої гуцульської спільноти новину, яку члени нашого гуцульського Т-ва сприйняли з великою радістю.

Нині знову маю шану бути співучасником уже Надзвичайного Всегуцульського З'їзду, якому бажаю успішного переведення нарад у справі формального завершення остаточного об'єднання гуцульської громади у вільному світі.

Члени Т-ва „Гуцульщина“ у Великій Британії дали мені мандат запевнити Світове Об'єднання Гуцулів на американській і канадській землі, що широкий океан ніколи не буде перешкодою у співпраці з Вами, якщо ми всі в єдності будемо працювати на одному чесному гуцульському плаю, бо наша єдність і співпраця буде найкращою поміччю й відповіддю на поклик нашої, нині безборонної, матірньої землі, відзивом на геройські чини Олексі Довбуша, дух волі якого нехай буде нам надхненням, що буде заохочувати й кріпити нас гуцулів до невтомної боротьби за вільне й краще завтра нашої, нині поневоленій, Батьківщині Україні!

Василь Потек

СЛОВО ПЕРШОГО ГОЛОВИ КОНФЕРЕНЦІЇ ГТАК і УСОГ

Шановний п. Василю Барчук — Голово УСОГ, Шановний п. Іване Андрусак — Голово Конференції ГТАК, Почесна Президіє, Чесні Голови й Члени гуцульських Товариств, Шановні приятелі Гуцульщини, Дорогі Посестри й Побратими-гуцули!

Зі щирою втіхою й великим задоволенням вітаю Вас усіх на цьому Надзвичайному Всегуцульському З'їзді, в цім Божім 1985 році! Хоч і довго чекали ми на цю радісну й врочисту хвилину нашого з'єднання, але таки дочекалися!

Я дуже добре свідомий виняткового значення всього того, що принесе цей наш З'їзд усім нам, синам і дочкам Гуцульщини, тут на чужині, як і якоюсь мірою там на рідній Гуцульщині. Велика

шкода, що проминуло стільки років, коли непорозуміння, інтриги й лукавність не дозволяли нам нести тягар праці й зусиль спільними силами до належного нам місця в загальноукраїнській сім'ї.

Здавалося, було цілком нормально спихати нашу незгідливість одні на одних, алеж всі ми разом несли якусь частину вини, одні меншу, другі більшу, і всі знаємо, які були наслідки.

Як перший голова Конференції ГТАК і, трохи пізніше, як перший голова також і УСОГ, я в минулому намагався працювати обережно й неупереджено не задля своїх приватних амбіцій, але для загального добра, в тісній співпраці з іншими, щоб здобути признання й відповідне місце для всіх нас гуцулів. Але проблемою на-

шою, як бачу, була і є одна людина, яка, — як тоді, так і тепер, — керується тільки своїми особистими амбіціями й далі називає нас заколотниками з Філадельфії, ба навіть своїх співпрацівників і ще недавніх друзів — ворохобниками з Торонта, а всіх нас разом анархістами. На це я тільки можу сказати: „Господи, поверни розум хворим...“

Отож, дорогі Присутні, ще раз гаряче вітаю Вас і бажаю успіхів у нарадах. Нехай Господь Бог благословить нас усіх до ревної праці у щирій любові й тривалій згоді, і хай допоможе нам осягнути основну мету цього З'їзду.

Колись, роздумуючи над нашими не-поладками, я скомпонував був гуцульську пісню й ось кілька слів із неї:

Ой берімся до роботи,
Щоби загуділо,
По Говерлі й Черемошу,
Щоб аж зашуміло!
Щоб нарешті довершати
Всякі наші труди —
Одним плаєм від сьогодні,
І будуть з нас люди!

Іван Гаврилюк

ПРИВІТАННЯ З МОНТРЕАЛЮ

Сердечно дякуємо за запрошення на таку важливу подію як Всегуцульський

З'їзд з Канади, Америки й інших країн. Але, на жаль, ми не можемо приїхати на цю вже неповторну в нашому житті подію, бо наш вік і слабке здоров'я не дозволяють нам вибиратися в далеку дорогу автом. Ще якби З'їзд відбувся в Торонті, то приїхали б потягом.

Від щирого серця бажаємо, щоб ця велика подія пройшла якнайкраще та привела до порозуміння й об'єднання всіх гуцульських Товариств під одним проводом.

На покриття коштів З'їзду посилаємо маленьку пожертву 10 доларів.

Щастя Вам Боже!

З глибокою пошаною —

Емілія і Василь Симчич.

ПРИВІТАННЯ З ЕДМОНТОНУ

Щиро дякую за запрошення на З'їзд Гуцулів, але, на жаль, не зможемо взяти участі в ньому — а так хотілося б! — через величезну віддаль і недугу моєї дружини. Пересилаю своє привітання та бажаю успіхів у завершенню дружби між гуцулами.

Доданим чеком посилаю 50 доларів на покриття видатків З'їзду й 50 доларів на допомогу для Христі Равлик у Бразилії. На все добре!

Ваш Орест Віндик.

Д-р Іван Сеньків

Між гуцулами Америки

З приводу появи моєї німецької праці про паству культуру гуцулів запросив мене в грудні 1982 року голова Українського Світового Об'єднання Гуцулів Дмитро Ткачук, щоб я приїхав до нього й розповів про свою працю і про свої наукові пляни на майбутнє. Я радо скористав з цього запрошення й поїхав до Філадельфії, щоб познайомитися з гуцулами й нашими людьми взагалі й натішитися їх культурним життям.

Я привіз із собою літературно-етногра-

фічну доповідь на тему „Гуцульщина в житті й творчості Юрія Федьковича“, яку я мав читати в неділю 5 грудня 1982 в Українському Культурно-освітньому Центрі в Абінгтоні. Але день перед тим відбулася тут імпазантна імпреза Українського літературного фонду ім. Івана Франка з приводу закінчення шостого літературного конкурсу й роздачі літературних нагород. Очевидно, п. Ткачук поїхав на цю прецікаву імпрезу з братом Василем і забрав мене із собою.

Парафія Св. Тройці Помісної Української Католицької Церкви
Holy Trinity Particular Ukrainian Catholic Church

P.O. Box 4214, Colesville Branch

Silver Spring, Md. 20904

Священник ТАРАС Р. ЛОНЧИНА, Адміністратор

11329 Columbia Pike, Apt. C-4

Silver Spring, Md. 20904

Telephone: (301) 681-9108

REV. TARAS LONCHYNA
 Administrator

Слава Ісусу Христу!

У Ваших руках є проєкт майбутньої церкви Святої Тройці у Силвер Спринг, МД. В Україні сьогодні руйнується багато дерев'яних церков і пам'яток української духовності. Ми хочемо поставити цю гуцульську церкву як вияв непобідимості українського християнського духа і в ній молитися за весь Український Нарід!

Просимо ласкаво допомогти нам своїми молитвами і жертвами на „Будівельний Фонд“.

З християнським привітом,
 свящ. Тарас Р. Лончина

СЕРДЕШНО ДЯКУЄМО ГУЦУЛАМ ЗА ПОТЕПЕРІШНЮ ПІДДЕРЖКУ!

Наступного дня мав я в цій самій залі доповідь, яку влаштувала управа Українського Світового Об'єднання Гуцулів. Потім при чаю й солодкім відбулася зустріч з управою УСОГ та членами гуцульського т-ва „Черемош“, на якій обговорювано можливості наукового видання про Гуцульщину. Там я мав нагоду поздоровити пані Лідію Бурачинську та інших знайомих гуцулів. По закінченні нарад я ще мило провів час при зустрічі з проф. Наталею Пазуняк, поетом Богданом Стефанишином, моєю близькою родичкою сестрою Бенігною Вовчок та іншими.

В перших днях мого побуту у Філадельфії в товаристві Д. Ткачука мав я приємність відвідати редакцію щоденника „Америка“, де зустрів свого давнього приятеля ред. Катамая, і познайомився з дуже ввічливим головним редактором М. Дольницьким і його милою дружиною.

Український регіональний рух це велике культурне діло американських і канадських українців. По великих скупченнях Америки й Канади відбулися численні, з'їзди, на яких створено регіональні комітети й редакційні колегії для збирання вартісних відомостей про культурне, релігійне, політичне й господарське життя західноукраїнських міст і сіл. Ці відомості упорядковано науково й видано у формі пам'ятних збірників і альманахів.

Досі регіональним рухом вже охоплено майже всі землі Західної України. Щодо американських і канадських гуцулів, то чомусь вони ще не спромоглися на солідну наукову працю про Гуцульщину, бо те що видали, то воно лише якоюсь мірою заспокоює вище згадані вимоги. Хоч це нелегко робити на чужині, без доступу до потрібних джерел і архівів, але при спільних зусиллях та гармонійній праці можна багато досягнути. Тут також важливим чинником є справа назви — яку назву має та чи інша праця, — бо часто трапляється, що зміст заперечує назву й навпаки.

У розмові з головою УСОГ Дмитром Ткачуком я довідався, що певне невдо-

волення серед гуцулів постало якраз тому, що громада як цілість хотіла видати наукову працю про Гуцульщину під патронатом однієї з визнаних українських наукових установ, а одиниці, які взялися за це діло, пішли за голосом особистих амбіцій. В таких випадках, на мою думку, треба бути дуже уважливим і не забувати, що „громада великий чоловік“, а патронат наукової установи надає більшої ваги й достовірності даній публікації. Як виходить із слів Ткачука, то незavidна доля спіткала „Ілюстрований збірник Гуцульщини“ (альбом), що не побачив світу знову ж, як він каже, через ігноранцію й неоправдані амбіції одиниць. Але він вірить, що всупереч усім перешкодам, які завжди виникають, гуцули на чужині раніше чи пізніше принесуть в дарунок своїй тіснішій батьківщині поважну наукову працю про неї. Ця переважлива справа, каже Ткачук, буде обговорена й вирішена на четвертому Гуцульському З'їзді УСОГ.

Гуцульське Т-во „Черемош“ у Філадельфії існує вже 18 років як статутова організація. Його головою тепер (1982) є шешорський гуцул Дмитро Ткачук. Поважним культурним здобутком т-ва „Черемош“ є, між іншим, його народній танцювальний гурток, що має біля 20 танцюристів — дівчат і легінів, студентів середніх і вищих шкіл. Керівником ансамблю є жаб'ївський гуцул Дмитро Сороханюк.

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАННЯ

Наступне 4-те число „Гуцульщини“ повинно вийти з друку під українське Різдво. З уваги на це дуже просимо всіх тих наших Читачів, що бажали б привітати з Новим Роком і Різдрвом Христовим своїх рідних, приятелів і знайомих, присилати свої святкові побажання завчасу, не пізніше 30 листопада, щоб пізньою присилкою не стримувати своєчасної появи журналу. Широ дякуємо!

„Гуцульщина“

ЛИСТ ІЗ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ (Закінчення)

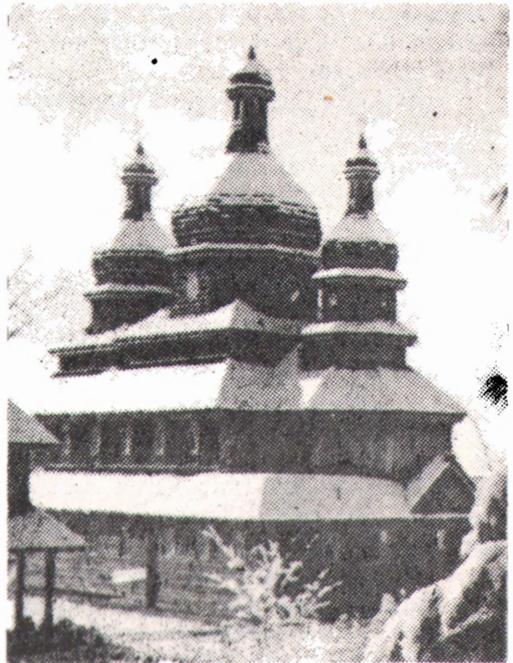
Юра Дячук поселився у Бінггемптоні, прибувши до Америки зараз по війні. Чомусь склалося так, що він віддалився від — поселеної головно в Боффало — більшої громади гуцулів. В приемному товаристві Михайла й Ольги й у вигідній їхній машині розпочали ми подорож ще в передобідніх годинах. Розлога ця американська країна, розлогі її шляхи!... В Америці (так, як і в Канаді) швидкість автомобільного руху — обмежена. Люди їздять зрівноважено, лагідно. Не вигрожують кулаками, як це дуже часто буває на вузьких і переповнених автомашинами британських дорогах. Наша їзда приємна, і час сходить скоро. Зближаємось до Бінггемптону. З радіокасети відозвалася гуцульська музика. Мені вдалося, що їдемо з Косова через Соколівку, Яворово, Буковець та будемо з'їжджати у долину річки Черемош і зараз будемо в Криворівні. В такій уяві мигнули мої думки й скоро зустрілись із дійсністю, бо в Америці Криворівні нема, а є тільки криворівські люди.

Перед нами показалося, вже розташоване між горбками, місто Бінггемптон. Одночасно показалися з позолоченими вершками церковні маковиці. Немає сумніву, що в цьому місті були поселені слов'яни. З'їжджаємо з автостради. Михайло знає, де Юра мешкає — так що за кілька хвилин ми прибули до нього на подвір'я... Вітаємось з Юрою. Понад сорок років змінили наш фізичний вигляд, але не змінили веселої Юриної вдачі...

Посідали ми вигідно при столі на подвір'ї, спіснули наше минуле в Криворівні. Юра загравав на флюярі, опісля на дрімбі. Ці — вивезені ще з Криворівні інструменти — зберігає він із сентиментом.

Мене заінтересували українські церкви у Бінггемптоні. Юра розповів мені, що є дві українські церкви: православна й католицька. Є ще третя церква, що її збудували перші українські поселенці в Бінггемптоні. Звалася вона Рутенською

церквою — тому що й наші люди звали себе рутенцями, русинами. Сьогодні ця церква знаходиться у словацьких руках. Я забажав оглянути недавно збудовану українську католицьку церкву Пресв. Серця Христового, про яку я читав свого часу в українській пресі. Юра радо завів нас на оглядини. Мене стрінула мила несподіванка: на горбку під лісом побачив я збудовану в нашому карпатському стилі дерев'яну церкву. Оглядаємо цей Божий храм перше з-надвору, робимо знімки на пам'ятку. Нам пощастило, бо з'явився ключник, відчинив головні двері

Гуцульська церква Христового Серця
в Бінггемптоні, Н.Й.

Фото: „Свобода“, ч. 164, 1985.

і попросив нас оглянути церкву всередині. Оглядаємо з повним захопленням чудово виконаний іконостас, різьблений кивот, центральний світич (павук), гарно мальовані українськими малярами ікони,

хори... До мене приступили смуток і радість. Смуток тому, що наші люди — з геніальними часто здібностями, що їх повнотою можна виявити тільки у власній державі — марнують свій талант на чужині. А радість тому, що наш побратим Юра, хоч далеко від своєї поневоленої батьківщини, своєї Криворівні, а ще точніше — від свого присілка Бережниця, де його дедя Ілько Дячук ще на початку тридцятих років настояв, а також матеріально допоміг у будові церкви у присілку Бережниця — пішов слідами свого деді і за широким океаном, на американській землі — як провідний член ініціативного комітету — настояв на тому, щоб у бінггемптонських горах була збудована українська церква у гуцульському стилі.

По вигідному нічлігу і смачному сніданку прощаємо Юру й його милу дружину Анну й вертаємось до Михайлової хижі в Анголі. Михайло постановив вертатись іншою дорогою. Спочатку виглядало, що це була добра постанова. Ми переїжджали через американські села, які своїм стилем відрізняються від британських. Доїжджаємо до роздоріжжя, де дороговказ із написом „Ворсов“ спрямовує нас до цієї місцевості. Перед нами стелилася дорога з гарними краєвидами поміж хвилястими горбами, які нагадували нам наше Підкарпаття. Несподівано небо вкрилося чорними хмарами. Ольга попередила нас, що незабаром будемо переїжджати через містечко польських поселенців, що назвали його Варшавою. Мене ця новина здивувала і я подумав собі: польської столиці я ніколи не бачив, а нині буду мати нагоду побачити Варшаву в Америці... Нараз — кара Божа! Блискавиця протягла хмари, а дощ полився як з відра. Продовжати їзду було неможливо. Всі автомашини на автошляху стримались, щоб перечекаати зливу. Навколо нас жовті води котяться валами в тому напрямі, куди нам треба їхати. Михайло нетерпеливиться. На щастя, дощ сповільнив. Рушаємо в дальшу дорогу. З'їжджаємо по стрімкій і крутій дорозі вниз. Ще один скрут, і перед

нами польська Варшава в Америці. Але ця Варшава топиться, бо на неї спливають довколишні води. Вода залляла вулицю, хідники й уже добирається до дверей будинків. Зродилось вагання: що робити? Михайло відважився ризикувати. Нам пощастило, і незабаром ми опинилися на другім боці потопаючої Варшави. Яка іронія долі! — подумав я собі. Весь час нашого перебування в Канаді й Америці була чудова погода, і щойно тоді, коли ми в'їхали в місцевість польських поселенців, ллював дощ.

Того самого дня чекала на нас ще одна — цим разом мила — несподіванка. Зближаючись до Боффало, загостили ми до катеджу газди Василя Михайлюка. В цьому катеджі побратими-гуцули — члени Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша в Боффало — влаштували нам прощальне прийняття. Для мене і для моєї дружини була це велика несподіванка, яку я назвав „конспірацією“, бо був певний, що Михайло й Ольга про це прийняття знали, але затримали в таємниці. Привітав нас голова цього Товариства побратим Василь Сметанюк та попросив нас займати місце при довгому столі, розложеному на подвір'ї. Стіл був переповнений Божими дарами, з правдивою бриндзею включно. Передтим угощали мене бриндзею побратими Стефан і Михайло. Що ж? — Бриндзя — це вже притаманна їжа гуцулів! Жалко, що її не можна набути у Великій Британії.

Хоч як приємно було посидіти надворі, треба було переноситися до катеджу, бо нас дігнав „варшавський дощ“...

Але й у катеджі було не менш приємно. Почались веселі розмови, жарти. Не обійшлося без музики. Про це подбали знамениті скрипалі Михайло Мочерняк і Василь Михайлюк та здібний цимбаліст — теж Василь Михайлюк, але це вже інша особа. Мені з дружиною було дуже приємно прислухатись до гуцульських мелодій. Відчувся подих рідних гір, маєстатичної Чорногори. Пропала віддаль між Америкою і нашою Батьківщиною. Душею злучилися ми із рідною Верховиною... Хотілось, щоб у

такому товаристві і в таких набутках день став роком. На жаль час проходить своїм порядком і прийшов момент, коли треба було розпрощатися з приємним товариством.

До виїзду до Англії залишилось нам ще два дні. Я дуже хотів ще побачити „Український День Спадщини“ в Торонті. Таке бажання було й у побратима Михайла та його дружини. Тому то наступного дня вибралися ми разом до Канади — дарма, що погода не була для нас ласкава: до Канади і частинно ще канадійською землею супроводжав нас дощ, але Торонто привітало вже гарною соняшною погодою.

„Онтеріо Плейс“ в Торонті — це великий модерний комплекс. Там щороку, переважно в місяці серпні, канадійські українці влаштовують „День Української Спадщини“. На цю величаву імпрезу з'їжджаються українці з усіх провінцій Канади, а то й з-поза неї. Та й є для чого... Є на що подивитись: вироби українського народнього мистецтва, одяг, книжкові видання, хори, танцювальні ансамблі... Концертowa програма цього чудового українського фестивалю була пребагата. Око радувалося, коли приглядалося до виступів народженої в Канаді української молоді. Кортить мене похвалитись, що й ми — українці у Великій Британії, — хоч нас значно менше (всього одна третина українців самого тільки Торонта) маємо немало молодих талантів.

„День Української Спадщини“ дав нам змогу зустрітись ще з деякими іншими гуцулами, що прибули на цю небуденну імпрезу. Під час перерви між двома частинами програми п-тво Андрусяки запросили всю нашу гуцульську громадку на підвечірок, що відбувся в парку автомашин в Торонті. Час підвечірку використано на розмови, що торкалися гуцульських товариств на еміграції.

Останню ніч в Канаді провели ми в Ошаві у п-тва Бакаїв. Наступного дня, в товаристві Стефана та Михайла і його дружини Ольги, залишаємо Ошаву й

прямуємо до летовища в Торонті, щоб звідти відлетіти назад до перелюдненої Англії. По дорозі, однак, вступили ще до п-тва Трутяків у Торонті, які зустріли нас незвичайно сердечно. У їхньому домі оглянули ми ще й різьбарські вироби побратима Трутяка — різьблені його ж таки руками.

В домі п-тва Трутяків прийшло остаточне прощання. Побратим Стефан вернувся до Ошави, п-тво Бельмеги до своєї Анголі в Америці, а нас ждала дорога до Англії. На летовище відвезла нас дружина побратима Стефана Трутяка — пані Галя. По дорозі — за порадою п-і Галі — вступили ми ще на кілька хвилин до канцелярії п. Вітра — кандидата-українця на посла до федерального парламенту Канади у виборах, що мали відбутись в тому році. Шановного кандидата ми не застали. Довелось через його дружину передати йому привіт і побажання успіху у виборах.

Вже зближався вечір, коли ми прибули на летовище. Прийшли останні хвилини нашого перебування в Канаді. Наші серця (маю на увазі свою дружину Маріану й себе) були переповнені вдячністю для канадійських і американських гуцулів, які — в часі нашого перебування з ними віднесли до нас із незвичайною увагою й відданістю. За це їм ще раз наше щире гуцульське „ДЕКУВАТЬ“!

Покидаючи Канаду, відчув я, що ніяка віддаль у світі не розділить нас гуцулів тут на еміграції й не відділить нас від нашої чарівної Гуцульщини. Набрал я також переконання, що моя поїздка до Канади й Америки й зустріч з побратимами гуцулами, в тому числі теж і з провідними членами гуцульських товариств, великою мірою причиниться до скріплення нашого світового об'єднання.

Василь Потек

ГУЦУЛЬСЬКИЙ ПІКНІК БІЛЯ ГАМІЛЬТОНУ

У сам переддень великого й такого малювничого колись на рідній землі свята Спаса відбувся в неділю, 18 серпня 1985 року, вже традиційний, черговий гуцульський пікнік на затишному хуторі випробуваних і щирих приятелів Гуцульщини п-ва Роєнків. Положений недалеко міста Гамільтону у славнім онтарійським поясі садів, густо перетиканим виноградниками, садами, сіножатями й численними, здебільша кленовими, гаями й гайочками, милий хутір Роєнків як не можна краще надається для такого роду імпрези. Тут то з правдивою українською гостинністю майор Віктор Роєнко родом із славного міста Умані, нащадок гайдамаків Гонти й Залізняка, приймав своїх гостей гуцулів, потомків довбушівських опришків.

Як колись на рідній Гуцульщині, знад Черемошу, Пістиньки, Пруту, Бистриці й Тиси збиралися кінно й пішо на храм чи на ярмарок до Вижниці, Рахова, Косова, Кут, Яблонова, Печеніжина, Делятина й Надвірної — гуцули вижницькі, ясінські, жаб'ївські, устеріцькі, космацькі, березівські, печеніжинські, ворохтянські, микуличинські, битьківські і з інших усіх усюдів, так тепер на Роєнківку з'їхалися, вже моторизовані, гуцули бофалівські, гамільтонські, торонтонські, ошавські й інші з дальших і ближчих околиць, щоб на лоні чудової природи набутися, наговоритися, розважитися танцями й співанками-коломийками, згадати далекі рідні сторони, відновити старі й нав'язати нові знайомства й ще дужче затіснити вузли приятні й побратимства. До півтори сотні люду — гуцулів і гуцульських приятелів — взяло участь у цьогорічнім, „з'єднанім“ гуцульським пікніку-зустрічі.

Ініціатором пікніку цим разом була Головна Управа УСОГ, а його реалізатором тричленний комітет в особах Івана Дашка — голови „Пруту“ в Гамільтоні, Василя Сметанюка з Бофало й Михайла Сербенюка з Торонта — членів Головної Управи УСОГ. Велику допомогу в пола-

годжуванні безчисленних підготовчих справ подали всім трьом офіційним комітетовим Василь Барчук, голова УСОГ, та Іван Андрусак — недавній голова Конференції ГТРАК, а тепер голова Т-ва ім. св. Юрія Переможця в Торонті.

Пресмачне їство (гарячі вареники, автентичні голубці, капусту з ковбасками, прерізне солодке й каву) приготували гамільтонські газдині-гуцулки з допомогою деяких торонтонських, а бофалівські газди-гуцули подбали про подивугідний добір всякого „гарячого“ питва. Бракувало тільки вина, але це, зрештою, згідне з традицією, бо гуцули вина не звикли пити.

На окреме признание й подив заслугують до краю самовіддані наші пані — Анна Стахів і Віра Кузьмин при касі й гуцульська „перша леді“ Ярослава Барчук у „кухні“, а також Василина Німчук-Петриши (і при касі й при кухні), що, тоді, коли загал учасників весело бавився і нічим не журився, вони, як справжні гуцулки „бідашечки“, від полудня до темної ночі ні на крок не відступали від своїх постів і продавали квитки і на вступ і на питво, їство й льотерію, виплачували різні рахунки, або вимірювали й подавали „справедливі“ порції їстивного згододнілій численній братії (свіже повітря додає не абиякого апетиту!). Невгасиму спрагу учасників з ревністю князівського підчасного гасив, як тільки міг, невтомний Василь Сметанюк, не покидаючи свого „шинквасу“ ні на одну хвилину.

Іван Дашко самий один „власноручно“ привіз випозичені з Філії УНО в Гамільтоні столи й крісла, порозкладав їх гарненько на узліссі, а потім знов же самий один відвіз цей громіздкий вантаж назад до Гамільтону.

Не можна поминути тут і незрівнянних гуцульських музикантів — скрипалів Михайла Мочерняка й Михайла Кравчука, цимбалістів Романа Ковкова і Василя Костюка, сопілкарів Дмитра Мацькова й Ілька Федорчука й нарешті бубнаря

Михайла Бельмегу, що дали справжній концерт прекрасних гуцульських мельодій — протяжних і сумовитих знад Черемошу й жвавих і динамічних знад Пруту. Концерт доповнив Михайло Бельмега співанням оригінальних устеріцьких і власного укладу коломиенок і співанок.

Повні посвяти наші музиканти сливе без відпочинку грали ще й усе пополудне до гуцульських (коломийка, дрібушка, гуцулка) і сторонських танців. Охочих танцювати було так багато, що простора дерев'яна плятформа аж угиналася під тягарем і ледве вмщала розохочених танцівниць і танцівників усякого віку.

Щоб поєднати приємне з корисним (придбати додаткові фінансові засоби на організаційні потреби) відбулася під час пікніку дуже успішна „ліцитація“, що її провели Іван Андрусяк і Анна Ганицька. Ліцитовано ковбасу, гарно вишитий тризуб (дар Василя Михайлюка з Яворова) і подаровані Михайлом Бельмегою й Михайлом Савуляком дві пляшки віскі. Розіграно також не менш успішну лотерію, на яку як виграш подарував онтарійський садівник п. Бурак два великі кошики грушок і персиків (пічіс) та чималу італійську салями.

У перервах програми наш досвідчений

церемоніймайстер Іван Андрусяк щирими словами вітав на зустрічі: голову УСОГ Василя Барчука, д-ра Степана Геніка-Березовського — лікаря-емерита з Гамільтону, голову гамільтонської Філії УНО Івана Сенчишака, д-ра Мирослава Небелюка — редактора журналу „Гуцульщина“ з Торонта й численно прибулих гостей — членів філії УНО в Гамільтоні, дивізіонників, членів 7-мої Станиці колишніх українських вояків другої світової війни, всіх приятелів Гуцульщини, посестер і побратимів гуцулів з Т-ва ім. Олекси Довбуша в Бофало, Т-ва „Прут“ в Гамільтоні, Т-ва ім. Марка Черемшини в Торонті й Т-ва ім. св. Юрія Переможця в Торонті й Ошаві.

Склав також найсердечнішу подяку п-ву Галині й Вікторові Роєнкам за ласкаве приміщення гуцульського пікніку на їхньому хуторі й за численні послуги під час його тривання. Накінець запросив усіх присутніх прибути так само громадно й на гуцульський пікнік, що відбудеться в наступному році.

Імпозантний прибуток (близько тисячі доларів) з цієї надзвичайно успішної товариської зустрічі призначено на видавничий фонд журналу УСОГ „Гуцульщина“.

Мирослав Небелюк

Під церквою на свято Спаса в Космачі 1935 року.

Фото: Роман Крохмалюк.

ВІДБУЛИСЯ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ГУЦУЛЬСЬКОГО Т-ВА ІМ. СВ. ЮРІЯ-ПЕРЕМОЖЦЯ В ТОРОНТО-ОШАВА, КАНАДА

Річні Загальні Збори Гуцульського Товариства ім. св. Юрія-Переможця відбулися в неділю, 28 квітня 1985 року, в приміщенні Українського Культурного Центру в Торонті. Збори відкрив голова Т-ва Степан Бакай. Він привітав присутніх та відчитав порядок нарад, який одногосно затверджено. Зборами провела президія в складі: Василь Крицак — голова, Микола Більчак — секретар.

Збори вислухали й затвердили звіти керівних органів Товариства, полагодили біжучі організаційні справи, зокрема обговорили участь членів у Надзвичайнім Всегуцульським З'їзді, що має відбутися 8-9 червня 1985 року, і вирішили взяти в ньому якнайчисленнішу участь.

У зв'язку з посиленою тепер кампанією в канадійських засобах інформації (преса, радіо й телевізія) неймовірними наклепами знеславити добре ім'я українців, Збори одногосно ухвалили пожертвувати 500 доларів на акцію оборони українського імени. Виконуючи постанову Зборів, новообрана Управа Гуцульського Т-ва ім. св. Юрія-Переможця Торонто-Ошава вислала ухвалу до Відділу КУК у Торонто із супровідним листом такого змісту:

„До Шановного інж. Ярослава Соколика, Голови Відділу Комітету Українців Канади — Торонто.

Вельмишановний Пане Соколик!

Гуцульське Товариство ім. св. Юрія-Переможця приєднується до всієї української громади та засуджує широкозакроєну акцію Москви через центр С. Візенталя знеславити добре ім'я українців у вільному світі.

Ми вдячні Вам, пане Голово, що Ви зорганізували протидію проти всіх безпідставних наклепів супроти нашої громади в Канаді. Ми свідомі, що ця акція вимагає багато праці та фінансів, тому наше Товариство на своїх Річних Зборах одногосно ухвалило жертвувати на покриття коштів цієї акції суму 500 дол.

Бажаємо Вам та Вашим співпрацівникам багато сили, витривалості та кріпкого здоров'я. Віримо, що Ваша праця увінчається успіхом для добра всього українського народу. З правдивою до Вас пошаною — за Управу: **Іван Андрусяк** — голова, **Микола Більчак** — секретар.“

Після схвалення абсолюторії уступаючим керівним органам Збори обрали нову Управу Т-ва на 1985 рік у такому складі:

Іван Андрусяк — голова; Степан Бакай — заступник голови; Микола Більчак — секретар; Юрій Насадюк — організаційний референт; Володимир Пилипюк — скарбник; Василь Крицак, Василь Гаврилюк і Дмитро Калиняк — члени Управи.

До Контрольної Комісії вибрані: Михайло Сербенюк — голова; Василь Орлецький і Степан Соломон — члени.

Володимир Пилипюк

„НЕСПОДІВАНКА“ ДЛЯ КАТРУСІ СЕРБЕНЮК

В суботу 7 вересня 1985 р., відбулася в Торонті товариська вечірка для відзначення дня народин Катрусі Сербенюк. Ініціаторками й організаторками вечора, відбутого в рамках діяльності гуцульського Т-ва ім. св. Юрія Переможця в Торонті, були Марія Соломон Степанова й Текля Соломон Павлова, а головними їх помічниками були Степан Соломон і Іван Андрусяк.

Понад 30 осіб гуцулів і негуцулів, приятелів і знайомих, з Торонта, Ошави, Гамільтону, Брамптону й околиць зібралось в привітній хаті Сербенюків, щоб привітати Катрусю з її ювілеєм. Пані безкоштовно нанесли прерізного, дуже смачного, вареного й печеного й приготували розкішну вечерю, рясно скроплену добірними напоями.

Вечірку відкрив Степан Соломон, член

Контрольної Комісії Т-ва ім. св. Юрія Переможця, з'ясовуючи мету цієї товариської зустрічі, а голова цього ж Т-ва Іван Андрусак намалював барвисту силуєтку ювілятки, що разом із своїм чоловіком Михайлом є дуже діяльною членкою Гуцульського Т-ва ім. св. Юрія Переможця в Торонті.

При співі грімкого многоліття вручено ювілятці гарний, штудерний настільний годинник на пам'ятку цього її ювілею. Степан Соломон завізвав присутніх гостей скласти з цієї нагоди пожертви на підтримку української преси. Переведена Степаном Бакаєм і Танею Кравчук збірка принесла 190 доларів, з яких 120 доларів призначено на журнал „Гуцульщина“, а по 35 доларів на „Новий Шлях“ і „Гомін України“.

Пожертви склали: 50 дол. — Катруся й Михайло Сербенюки; по 20 дол. — С. Бакай і М. Небелюк; 15 дол. — В. Гаврилюк; по 10 дол. — І. Федорчук, І. Андрусак, Текля Соломон і Р. М. Ковків; по 5 дол. — М. Кравчук, Д. Калиняк, І. Гусаревич, М. Івасик, С. Соломон, Г. Павличко, М. Ковків, В. Гнатюк і В. Гусаревич.

На дружніх гутірках, жартах і співах протягнулася ця винятково приємна й сердечна зустріч геть поза північ.

ММН

Наші втрати

Бл. п. МАРІЯ ХОМ'ЯК

В понеділок, 13 травня 1985 року, по короткій недузї відійшла у вічність на 61 році життя довголітня членка Гуцульського Товариства „Прут“ в Гамільтоні бл. п. Марія Хом'як.

Покійна Марія Хом'як, з дому Менюк, народилася 22 серпня 1924 року в селі Чорний Потік біля Делятина на Гуцульщині.

В середу, 15 травня, по закінченню Святої Літургії за спокій душі Покійної

Рідня й численні знайомі востаннє попрощалися з Нею і похоронною процесією супроводжали її тлінні останки на місце вічного спочинку, де немає болю ні страждань, „но жизнь безконечная“.

У глибокім жалю залишилися — муж Михайло, дочка Анна, брат і дві сестри в Україні, і кузинка Анна Хромей з родиною в Ошаві.

Управа й члени Гуцульського Товариства „Прут“ в Гамільтоні складають усій Родині Покійної свої найщиріші співчуття. Вічна їй пам'ять! Хай земля прибраної батьківщини Канади буде їй легка!

Під час поминального обіду переведено збірку, з якої 50 доларів призначено на пресовий фонд журналу „Гуцульщина“.

В. Б.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

8 квітня 1984 року відійшов у вічність член Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша в Бофало, газда з гуцульського села Криворівня, **бл. п. Петро Потек Потоцький**.

30 травня 1985 цього року також відійшла у вічність дружина Петра, **благонної пам'яті Анеля Потоцька**. Замість квітів на могилу Покійної Товариство ім. Олекси Довбуша в Бофало складає 20 доларів на пресовий фонд журналу „Гуцульщина“ й 20 доларів на Патріархальний Фонд.

Родині в Україні й у Польщі, приятелям і знайомим висловлюємо гречні співчуття.

За Гуцульське Т-во ім. Олекси Довбуша:

Василь Михайлюк — голова.

ПОПРАВКА ДО ЖИТТЄПІСУ сл. п. д-ра СЕМЕНА ФЕДЮКА

Прочитавши в першому числі „Гуцульщини“ за січень 1985 посмертну згадку про **сл. п. д-ра Семена Федюка**, зау-

важив я суттєву помилку в його життєписі.

Як найближчий краян Покійного заявляю, що д-р Семен Федюк народився в селі **Рунгури** печеніжинського, а згодом коломийського повіту на **Гуцульщині**, а не в селі Городниця городенківського повіту, як це написано у згадці. Таким чином він правдивий син Гуцульщини, а не „прибраний“.

Ходив він ввесь час до коломийської гімназії й у Коломиї здав матуру. Його мама, так само, як і я, походила із села Слобода Рунгурська, що межує з Рунгурами.

Юрко Ровенчук

УВАГА, КНИГОЛЮБИ!

Вийшла друком п'єса **Ольги Луцик-Рем: „КНЯЗІ ГУЦУЛЬСЬКИХ ПОЛОНИН“**. У п'єсі багато етнографічно-фолкльорного матеріалу з гуцульського побуту та звичаїв села Космача, зокрема подана цілість звичаїв гуцульського весілля з 43-ма мотивами пісень з нотами.

Видання **Організації Українок Канади ім. Ольги Басараб**. Ціна 10 доларів. Замовлення приймає журнал „Жіночий Світ“:

“Woman's World”

P.O. Box 234, Postal Station “M”
Toronto, Ontario M6S 4T3, Canada.

ЧИТАЧІ ПРО „ГУЦУЛЬЩИНУ“ Уривки з деяких листів до редакції

Із З'єднаних Штатів Америки

До Шановної Редакції й Адміністрації журналу „Гуцульщина“ в Торонті.

Перш за все хочу вам щиро подякувати за присилку першого числа журналу „Гуцульщина“. Я радію, що є ще люди, що можуть над ним працювати й описувати нашу Гуцульщину правдиво й чесно такою, якою вона була колись, бо роки скоро проминають і багато дечого уже забувається.

Читаючи Ваш журнал, можна собі з нього багато дечого пригадати. От хоч би гарні знімки гуцулів, що ходять з колядою у гуцульських строях зі скрипою, цимбалами й трембітою, так живо пригадують наші рідні землі. Є також гарний опис села Саджавки. Читала з приємністю, бо колись чула про Саджавку, але мені ніколи не прийшлося в ній бути. Від нас багато людей ходили туди до якогось ворожбита, бо говорили, що нібито він усе може сказати. Найбільше ходили молоді дівчата, бо хотіли знати, чи скоро вийдуть заміж і яке життя будуть мати. Але, поминаючи того ворожбита, довідаюся із журналу, яке то велике й свідоме було село, яка то робота

йшла там на громадській ниві. Тут, між іншим, є один пан у Рочестері, що є родом із Саджавки. Я дала йому це число журналу, щоб прочитав, як то гарно про його село пишуть. Сподіваюся, що він стане Вашим передплатником, а може й дехто більше.

Тут хочу сказати, з яких сторін і околиць я походжу. Сама я не гуцулка, бо в нас ноша була бойківська. До нас гуцули приходили на лісові роботи. Багато з них у нашій хаті ночувало, заки добилися до лісів у наших горах, а ми діти з цікавістю приглядалися до їхньої ноші. Я родом із села Яблінка. Це є п'ять кілометрів від Солотвини в повіті Надвір'на. Старі люди говорили Яблінці.

Коли я зараз читаю деякі книжки, в яких згадуються наші сусідні села, то мені приємно про них читати. Маю в себе всі томи про УПА й один з них є для мене найголовніший, а це під назвою „Чорний Ліс“, бо там я знаходжу й моє рідне село й інші дооколицькі села. Читаючи таку книжку, то просто серце болить, що там робилося за часів другої світової війни.

Ну, остаюсь з великою пошаною до

Вас, а у Вашій праці для добра Гуцульщини й для добра нашого народу бажаю Вам великих успіхів і кріпкого здоров'я. Посилаю 10 доларів на передплату й 10 доларів на пресфонд. Чекаю наступного числа.

Анна Яковина Рочестер, Н.Й.

Передаємо від нас щирі GRATULAZIE й побажання успіхів для ВШ. Редакції „Гуцульщини“. Посилаємо передплату й 50 доларів на видавничий фонд.

Степан і Надя Костики Наяк, Н.Й.

Оце листонш приніс мені від Вас подарок, а саме журнал „Гуцульщину“. Цей дарунок зробив мені велику приємність. Висилаю 10 доларів на передплату й п'ять на пресовий фонд. Оцінюючи Вашу подивугідну працю, я стараюся придбати для передплати ще декого з моїх друзів. Додатково посилаю Вам один чек і один грошевий переказ від моїх приятелів, яких звербував я у ряди передплатників „Гуцульщини“.

Юрко Іванків Юніон, Н.Дж.

Журнал „Гуцульщина“ знаменитий. Маємо щастя, що нас Бог обдарував талантовитим гуцулом-редактором. Подаю Вам кількадесят адрес і прошу висилати цим людям наш журнал.

Михайло Бельмеґа
Анголя, Н.Й.

Я отримав від Вас журнал „Гуцульщина“, щиро дякую. Журнал „Гуцульщина“ є для мене дуже вартісна річ, бо дуже гарно редагований. З радістю стаю Вашим передплатником і пересилаю чеком 10 доларів на передплату й п'ять на пресовий фонд.

В цім листі висилаю для Вас покищо дві знімки, а далі буду висилати давні знімки з мого села Мишин і з сусідніх сіл. Думаю, що знімки є цікаві, тому що там є наша ноша і наші звичаї і то є передвоєнні знімки, яких там тепер не роблять.

Так само прошу прислати мені кілька збіркових ліст на пресовий фонд, на які

я в своєму фризйерському закладі зберу, що зможу, на підтримку нашого цінного журналу на майбутнє.

Михайло Миронюк Дітройт, Міш.

З Австралії

Шановні Побратими-гуцули! Вітаю Вас з першим випуском журналу „Гуцульщина“ та бажаю багато успіхів у виданні наступних чисел. Перше число, яке народилося в Канаді, дуже гарно оформлене, гарний формат, дуже добрий папір і гарна обкладинка. Подивляю Вас, що Ви спромоглися видавати в Канаді своїми власними силами такий гарний журнал. Прошу висилати на мою адресу, бо хочу бути постійним його передплатником.

Пересилаю 20 австралійських доларів на передплату й пресовий фонд. Ще раз бажаю багато успіхів.

Дмитро Кісляк

З Великої Британії

Дорогі Друзі Гуцули! Перш за все щиро Вам дякую за Ваш журнал „Гуцульщина“, який справив мені так багато приємности. Знаю, скільки то мозольної праці треба докласти, щоб таке велике діло увінчалось успіхом. Але для гуцула неможливого немає. Отже тим усім нашим побратимам, які взялися за таке шляхетне діло, я бажаю здоров'я та витривалости у їх задумках. Ви, Дорогі Побратими Гуцули, через Ваш скромний журнал будете мости, якими доходите до всіх своїх побратимів гуцулів в розсіянні по цілому світі.

Остаюся з великою пошаною до Вас усіх.

Антін Ясельський Велика Британія

Я одержав різдвяне число журналу „Гуцульщина“ й дуже дякую за таке гарне видання. Як його щирий приятель стаю сталим передплатником і висилаю річну передплату 10 доларів і пожертву на пресовий фонд 5 доларів. Долучую також дві світлини, які зображують святкову ношу в селі Пнів'я коло Надвірної.

Ілько Космірак
Ковентрі, Англія

З Канади

Я й моя дружина Таня висилаємо Вам 100 доларів на пресфонд журналу „Гуцульщина“, який нам дуже сподобався. Це наш великий скарб, що оце появився друком.

Михайло Кравчук
Гамільтон, Онт.

З великою приємністю отримав такий цікавий журнал „Гуцульщина“, за що складаю Вам щиро подяку. Журнал так своїм зовнішнім виглядом, як і своїм суто національним змістом дуже добрий і надзвичайно цікавий, а що найважливіше, сміло викриває злочини Москви над нашим народом.

Зокрема цікаво було прочитати цінну статтю д-ра Сенькова про погляди чужинців на гуцулів, а також захоплюючий спогад п. Сербенюка про велике й широkozнане село Саджавку та про його національно свідомих мешканців. Не легка це праця тут на чужині, де майже нема документів ні статистики, написати таку точну історію якогось села.

Радію та щиро вітаю Ваш і наш журнал і щиро бажаю йому довгого віку, а іпанам основникам, журналістам і редакторам витривалості й кріпкого здоров'я. Посилаю 10 доларів на передплату і 10 доларів на пресфонд.

Емілія і Василь Симчич, березун
Монтреаль, Квебек

ОЖЕРТВІ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГУЦУЛЬЩИНИ“ ДО 15 СЕРПНЯ 1985.

Ін Дашко — Гамільтон	\$100.00
Силь Слободян — Трой	\$50.00
Ікола Ільницький —	
Мадісон Гайтс —	
Зелені Свята замість квітів	
та могили тих, що згинули в	
боротьбі за волю України,	
передаю на пресовий фонд	
„Гуцульщини“	\$25.00
Івритро і Евдокія Сороханюк —	
Філядельфія	\$25.00

Юрій Боечко — Чикаго	\$25.00
Степан і Марія Соломон —	
Торонто	\$20.00
Степан і Галина Трут'як —	
Торонто	\$20.00
Анна Седлярчук — Бафало	\$15.00
Дмитро Ткачук — Філядельфія ..	\$15.00
Михайло Бельмеґа — Бафало ...	\$15.00
Василь Сметанюк — Бафало	\$13.50
Анна Яковина — Рочестер	\$10.00
Марія Почтар-Лендел —	
Стронґвіл, Огайо	\$10.00
Іван Варварук — Торонто	\$10.00
Богдан Мигасюк — Філядельфія	\$10.00
Марко Смеречинський —	
Торонто	\$10.00
Степан Фірко — Філядельфія ...	\$10.00
Михайло Івасик — Ошава	\$10.00
Ілько і Катруся Михайлюк —	
Філядельфія	\$10.00
Ярослав Гальчук — Ст. Кетеринс	\$10.00
Дмитро Мацьків — Кенмор, Н.Й.	\$10.00
Василь Корж — Балтімор	\$10.00
Володимир і Анна Стахів —	
Торонто	\$10.00
Лев Ясельський — Англія	\$10.00
Василь Федорчук —	
Авбурн, Н.Й.	\$10.00
Василь Паланюк — Тандер Бей	\$10.00
Дмитро Кісляк — Австралія	\$7.00
М. Гапчук — Англія	\$7.00
М. Гавкалюк — Англія	\$7.00
Василь Потек — Англія	\$6.00
Василь Іванків — Англія	\$6.00
Юрій Ровенчук — Ворен	\$5.00
Тарас Боднарчук — Торонто	\$5.00
Василина Петришин — Торонто .	\$5.00
Василь Бойцуняк — Ворен	\$5.00
Василь Вацик — Німеччина	\$5.00

МИХАЙЛО МИРОНЮК — ДЕТРОЙТ ЗІБРАВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГУЦУЛЬЩИНИ“

Листа ч. 1.	
Михайло Миронюк	\$5.00
Павло Дегтяр	\$5.00
Андрій Хрін	\$5.00
Константин Колосюк	\$5.00
Августин Малкович	\$5.00
Микола Дудар	\$3.00
Андрій Гичко	\$2.00

Олекса Михайлюк	\$2.00	Михайло Полох	\$1.00
Михайло Бабій	\$1.00	Ю. Воляр	\$1.00
Василь Бегметюк	\$1.00	К. Тасевські	\$1.00
Павло Кочубей	\$1.00	В. Черненко	\$1.00
Микола Корнило	\$1.00	М. Томяк	\$1.00
		М. Миронюк	\$1.00

Листа ч. 2

Василь Бойцуняк	\$5.00
Лев Пришляк	\$3.00
Михайло Миронюк	\$2.00
Зиновій Томків	\$2.00
Андрій Хрін	\$2.00
Анна Томяк	\$2.00
Роман Миронюк	\$2.00
Петро Сивак	\$1.00
Петро Деркач	\$1.00
Петро Новачок	\$1.00
Володимир Смук	\$1.00
Петро Питяк	\$1.00

Листа ч. 3

Михайло Миронюк	\$5.00
М. Татарин	\$5.00
Петро Ярецький	\$2.00
Йосиф Колодницький	\$2.00
М. Вдовин	\$2.00
Павло Биц	\$1.00

**ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ
СТУДЕНТЦІ ГУЦУЛЦІ В БРАЗИЛІЇ**

Т-во св. Юрія Переможця — Торонто	\$50.00
Орест Віндик — Едмонтон	\$50.00
Д-р Мирослав Небелюк — Торонто	\$25.00
Юрій Насадюк — Торонто	\$10.00
Волод. Пилипюк — Торонто	\$10.00
Михайло Бельмега — Бафало ...	\$10.00
Микола Більчак — Торонто	\$5.00
Василь Крідак — Торонто	\$5.00
Іван Андрусак — Торонто	\$5.00
Михайло Сербенюк — Торонто ..	\$5.00
Степан Соломон — Торонто	\$5.00
Василь Гаврилюк — Торонто	\$5.00

Всім Вельмишановним Жертводавцям найсердечніша подяка!

Видавництво „Гуцульщина“

„ГУЦУЛЬЩИНА“

Появляється тричі на рік: у січні, травні й вересні.

Редакція застерігає собі право виправляти й скорочувати надіслані матеріяли й не відповідає за зміст платних оголошень. ■ Незамовлених матеріялів редакція не повертає. ■ Статті з поданими іменами авторів не конче висловлюють погляди редакції.

■ Передруки й переклади дозволені за поданням назви журналу.

Річна передплата в Канаді й ЗСА — 10.00 дол. Окремий випуск — 4.00 дол.

В усіх інших країнах — рівновартість 10.00 ам. дол.

Передплату, пожертви на видавничий фонд, статті, дописи й світлина посилати на адресу, подану на 2-ій сторінці **обкладинки**.

ПРЕДСТАВНИКИ ЖУРНАЛУ „ГУЦУЛЬЩИНА“**Бафало:**

Mychajlo Sawulak
96 Cherokee Dr.
West Seneca, N. Y.
14224
Tel.: 674-2184

Торонто:

Mykola Bilchak
43 Parkway Ave.
Toronto, Ontario
M6R 1T6
Tel.: (416) 532-5288

Гамільтон:

Wasył Barchuk
179 Garside Ave. N.
Hamilton, Ontario
L8N 3W7
Tel.: (416) 547-2068

Філядельфія:

Dmytro Tkachuk
7517 Alma St.
Philadelphia, Pa.
19111
Tel.: (215) 722-8262

УКРАЇНСЬКО-КАНАДСЬКА ОЛИВНА ФІРМА

COMPLETE HOME COMFORT!

- Automatic Computer Controlled Delivery
- 24 Hour, 7 Day Radio Dispatched Service
- Home Heating Equipment Sales and Service
- C.O.D. Delivery on Request.

PHONE: (416) 232-2262

SIPCO OIL LIMITED

83 Six Point Road, Toronto, Ontario, M8Z 2X3

NEWMARKET: 145 Main Street S. — Tel.: 895-4231

OSHAWA: 183 Bloor Street East — Tel.: 728-5138

SERVING TORONTO AND VICINITY FOR OVER 25 YEARS.

КУПНО — ПРОДАЖ
домів, підприємств, інвестицій,
фармів, вакаційних дач в півден-
ному Онтарію.
Загальна асекурація.

R. CHOLKAN & CO. LIMITED

REAL ESTATE OFFICES:

527 Bloor Street West, Toronto, Ontario — Tel.: 532-4404

2336 Bloor Street West, Toronto, Ontario — Tel.: 763-5555

3359 Bloor Street W., Etobicoke, Ontario — Tel.: 236-2666

GENERAL INSURANCE OFFICE:

2204 Bloor Street West, Toronto, Ontario, M6S 1N3 — Tel.: 763-5666

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА СПІЛКА В ТОРОНТІ

● 40 РОКІВ ПРАЦІ ДЛЯ ВАШИХ УСЛУГ! ●

Наше завдання допомагати Вам і Вашій родині,
нашій громаді та піддержувати українську культуру.

КОРИСТАЙТЕ З НАШИХ ФІНАНСОВИХ УСЛУГ:

- ТРИ ВІДДІЛИ!
- 24-ГОДИННА ОБСЛУГА, АВТОМАТИЧНИЙ КАСИР
- ОЩАДНОСТІ (безплатне Асир. Забезпеч. \$2,000 — \$4,000)
- ТЕРМІНОВІ ДЕПОЗИТИ
- Р. Р. С. П.
- ЧЕКИ ДЛЯ ПОДОРОЖУВАННЯ
- МІЖНАРОДНІ ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
- І БАГАТО БІЛЬШЕ ПОЛЕКШ!

Спільно з Вами зможемо продовжувати нашу працю і допомагати українській громаді в наступних 40 роках.

Ukrainian (Toronto) Credit Union Ltd.

HEAD OFFICE: 295 COLLEGE ST., — TEL.: 922-1402, 922-2797

BRANCH OFFICES: 2397 BLOOR STREET W. — TEL.: 762-6961

3635 CAWTHRA ROAD, MISSISSAUGA, ONT. — TEL.: 272-0468